

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

49. ČÍSLO / XIV. ROČNÍK

9 Kč (12 Sk)

10. PROSINCE 2006

Z obsahu:

Církev v Pavlově učení

Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
22. listopadu 2006
- strana 2 -

Maria - Sídlo Moudrosti

Lorenzo Villar
- strana 4 -

Neposkvrněná

- strana 5 -

Církev v diaspoře - jinak, než si myslíme

Heinz Josef Catrein SSCC
- strana 6 -

Co je to dokonale zasvěcení?

Karl Wallner OCS
- strana 7 -

Nejkrásnější pozdrav Marii

- strana 8 -

Liturgie a chudí jsou pokladem Církve

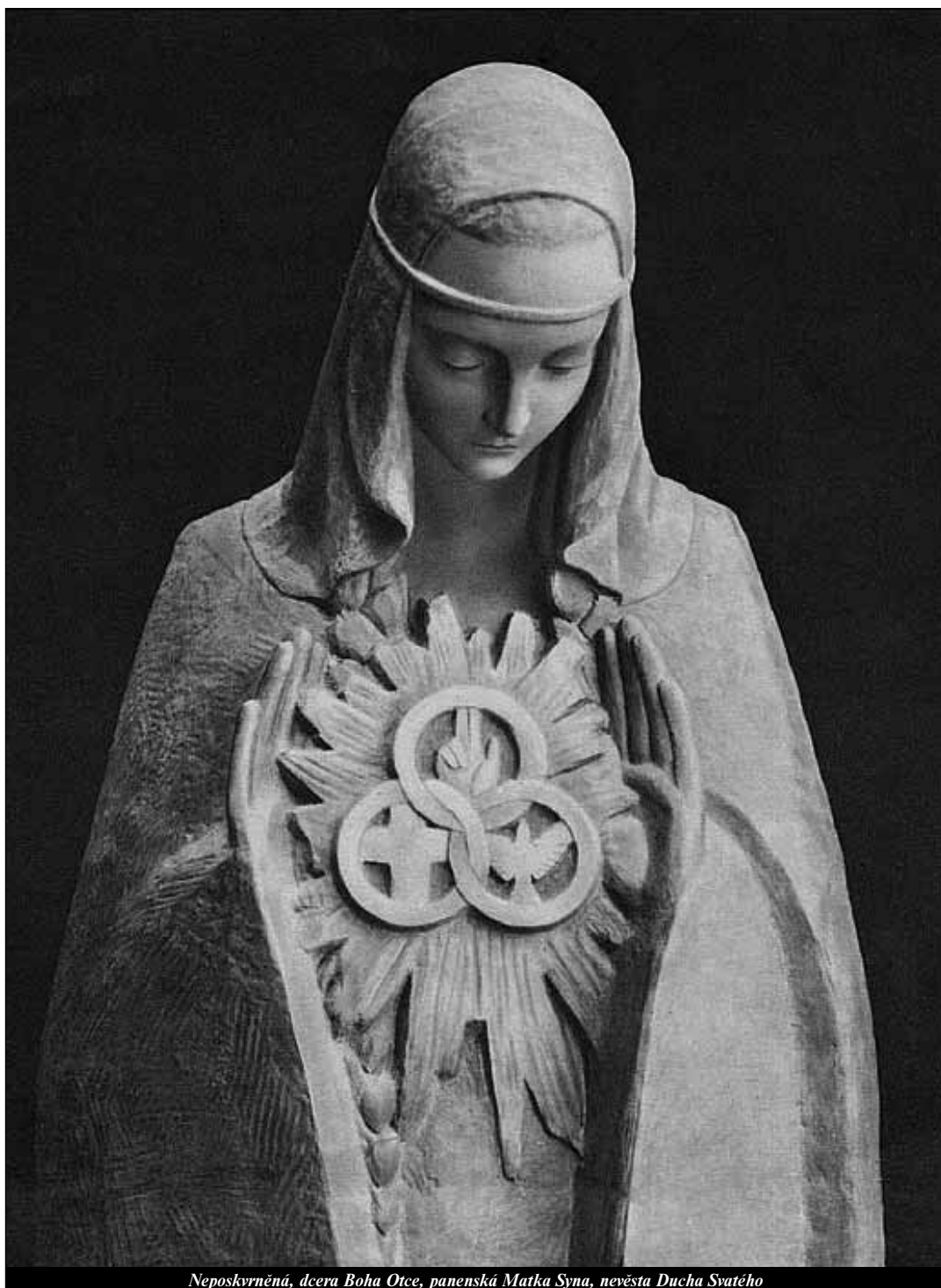
Rozhovor s arcibiskupem
Albertem Malcolmem
Ranjithem, sekretářem
Kongregace pro boho-
službu a svátostný řád
- strana 10 -

Dívka se psem

- strana 11 -

Výzvy fatimského poselství (83)

Četba na pokračování
- strana 14 -

Neposkvrněná, dcera Boha Otce, panenská Matka Syna, nevěsta Ducha Svatého

Dnes dovršíme naše setkání s apoštolem Pavlem a věnujeme mu poslední úvahu. Nemůžeme se s ním totiž rozloučit, aniž bychom vzali v úvahu rozhodující složku jeho aktivity a jedno z nejdůležitějších témat jeho myšlení: skutečnost Církve. Musíme především konstatovat, že jeho první kontakt s Ježíšem se uskutečnil prostřednictvím svědectví křesťanského společenství v Jeruzalémě. Byl to kontakt bouřlivý. Sotva poznal nové společenství, stal se jeho sverpým pronásledovatelem. Přiznává to sám dokonce třikrát v několika listech: *Pronásledoval jsem Boží Církev*, píše (1 Kor 15,9; Gal 1,13; Flp 3,6) a představuje toto jednání jako nejhorší zločin.

Zakladatel církevních obcí

Dějiny ukazují, že k Ježíši je možno normálně dospět tak, že projdeme skrze Církev! V určitém smyslu se to tak stalo, jak jsme řekli, i u Pavla, který se setkal s Církví dříve než s Ježíšem. Tento kontakt totiž v jeho případě byl kontraproduktivní, nezpůsobil přilnutí, nýbrž násilné odpuzení. Přilnutí k Církvi bylo Pavlovi dopřáno přímým zásahem Krista, který, když se mu zjevil na cestě do Damašku, ztotožnil se s Církví a dal mu na srozuměnou, že pronásledovat Církev znamená pronásledovat jej, Pána. Zmrtvýchvstalý totiž řekl Pavlovi, pronásledovateli Církve: *Šavle, Šavle, proč mě pronásleduješ?* (Sk 9,4). Tím, že pronásledoval Církev, pronásledoval Krista. Pavel se tedy obrátil současně ke Kristu i k Církvi. Z toho můžeme pochopit, proč je Církev tak přítomná v Pavlově myšlení, srdci a aktivitě. Byl to v prvé řadě on, kdo doslova založil několik církví v různých městech, kam se odebral jako evangelizátor. Když mluví o své *pěči o všechny církevní obce* (2 Kor 11,28), má tím na mysli různá křesťanská společenství, která vzbudil postupně v Galacii, Jonii, v Makedonii a v Achaji. Některé tyto církve mu půso-

Církev v Pavlově učení

bily také starosti a nelibost, jak se stalo v církvi v Galacii, kterou viděl, jak *přešla k jinému evangeliu* (Gal 1,6), věc, proti které se postavil s živou rozhodností. Cítil se totiž svázán se společenstvím, které založil nikoliv chladným a byrokratickým způsobem, nýbrž se zájmem a se zápalem. Tak např. nazývá Filipské bratři *milovaní a vytoužení, moje radosti a koruno* (Flp 4,1). Jindy přirovnává různá společenství k doporučujícímu listu, jedinému svého druhu: *Naším listem jste vy, mám ho vepsaný do srdce, všichni lidé ho znají* (2 Kor

3,2). Jindy ještě projevuje v chování k nim pravý a nejvládnější cit nejen otcovský, ale přímo mateřský, když se obrací na své adresáty a oslovuje je jako *moje děti, znovu vás bolestně rodím, dokud nenabudete podoby Kristovy* (Gal 4,19; srov. také 1 Kor 14-15; 1 Sol 2,7-8).

Kristovo tělo

Ve svých listech nám Pavel ilustruje také svou nauku o Církvi jako takové. Tak je dobře známá jeho originální definice Církve jako „Kristova těla“, kterou u jiných autorů 1. století ne-

nacházíme (srov. 1 Kor 12,27; Ef 4,12; 5,30; Kol 1,24). Nejhlubší kořen tohoto překvapujícího označení Církve nacházíme ve svátosti Kristova Těla. Svätý Pavel říká: *Protože je to jeden chléb, tvoříme jedno tělo, i když je nás mnoho* (1 Kor 10,17). V této Eucharistii nám Kristus své Tělo dává a také nás svým Tělem činí. V tomto smyslu říká svätý Pavel Galaťanům: *Všichni jste jeden v Kristu* (Gal 3,28). Tím vším nám dává Pavel na srozuměnou, že existuje nejen příslušnost Církve ke Kristu, ale také určitá forma ztotožnění, splynutí Církve se samotným Kristem. A právě z toho vyplývá velikost a vznešenost Církve, tj. nás všech, kteří tvoříme její součást: z toho, že jsme Kristovy údy, vyplývá jako důsledek jeho osobní přítomnost ve světě. A z toho vyplývá přirozeně naše povinnost žít skutečně ve shodě s Kristem. Z toho vycházejí také Pavlova povzbuzení na téma různých charismat, která oživují a strukturují křesťanské společenství. Všechna je možno převést na jediný pramen, a tím je Duch Otce a Syna, neboť dobře víme, že v Církvi není nikoho, kdo by jich byl zproštěn, protože jak píše Apoštol, *projevy Ducha jsou dány každému k tomu, aby byl užitečný* (1 Kor 12,7). Proto je důležité, aby všechna charismata spolupracovala při výstavbě společenství a nestala se naopak důvodem k roztržkám. V tomto smyslu se Pavel rétoricky ptá: *Je snad Kristus rozdělen?* (1 Kor 1,13). On to dobře ví a učí nás, že je nutné *horlivě zachovávat jednotu ve smýšlení, spojení poutem pokoje. Jen jedno je ono tajemné tělo, jen jeden duch, stejně jako jedna je naděje, ke které jste povoláni* (Ef 4,3-4).

Pán a jeho nevěsta

Přirozeně, zdůrazňování nezbytnosti jednoty neznamená tvrdit, že je třeba církevní život uniformovat a zploštit podle jediného způsobu konání. Pavel jinde učí, abychom *nezhášeli* *Pokračování na str. 9*

EDITORIAL

Dokonalost člověka je v tom, jak se shoduje se svým obrazem v Bohu. Maria od svého početí neposkvrněná je dokonale čistá, svatá a Bohu v nejvyšší míře podobná, tak jak si to Bůh od věčnosti přál, když stvořil člověka. A právě jako nejdokonalejší a nejčistší tvor – člověk Bohu nejvíce podobný – mohla podle Božího plánu a vyvolení prokázat božskému lidství věčného Slova nejdokonalejší a nejuplněnější službu, jakou člověk mohl Bohu prokázat.

Vzhledem k smutné skutečnosti, že lidský rod urazil své-

ho Stvořitele, dobrotivý Bůh se rozhodl, že pro jeho záchranu pošle a vydá svého vlastního Syna. V Něm se nám pak Bůh zjevil jako vtělené Slovo a odhalil nám v něm svůj „obraz“, ke kterému jsme stvořeni, ve zcela nové podobě. Zjevil se nám jako Bůh, který se nejen stal člověkem, ale stal se jím především proto, aby jako nejčistší, nejnevinější a nejsvětější vzal na sebe viny všech, aby trpěl a zemřel za hříchy světa. A právě této „nové tváři“ Boha jako neviné a neposkvrněné oběti se ze všech lidí mohla *Pokračování na str. 13*

Hlas na poušti

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Každý tvor uzří Boží spásu.

Zbývající tři adventní neděle se nebudete setkávat s Pánem. Máš je věnovat intenzivní přípravě na oslavu jeho narození. Zvou tě k tomu i početné zástupy, které putují od Jeruzaléma údolím Jordánu. Připoj se k nim a zeptej se jich, co dělají v této opuštěné krajině. Nehledají zde ani senzace, ani zábavu. Vydali se na nepohodlnou a dalekou cestu, protože se jim zde nabízí příležitost, po které už dlouho touží. Chtějí se zbavit tíže svých hříchů a začít nový život. Až přijde *Rozsévač*, aby *rozséval*,⁽¹⁾ může pak jeho setba padnout do připravené půdy. Není to přesně to, co očekává i od tebe?

Co je to za proroka, že se těší takovému věhlasu i bez mediální reklamy a přitahuje k sobě četné zástupy? Přichází z neznáma, ze samoty pouště. Pustina se stala pro něho místem, kde mohl zřetelně uslyšet Boží hlas. Základem jeho úspěchu je sám Hospodin, kterého poslechl a dal se mu zcela k dispozici. Jsme-li tam, kde nás Pán chce mít, *může s námi udělat velké věci*.⁽²⁾ I pro tebe má přípravu nezastupitelnou úlohu ve svém díle spásy. Nevyhýbáš se mu a snažíš se poctivě být tam, kde tě potřebuje?

Abys opravdu uslyšel jeho hlas, neboj se odejít *na poušť*, vzdálit se ode všeho, co zatím tak neodbytně zaměstnává tvou mysl i tvé srdce. Vymaň se ze všeho tak dokonale, abys byl připraven už se k tomu nikdy nevrátit, jestliže tě Pán o to požádá. Potřebuješ nejdříve najít dokonalou **samotu srdce**. Dokud k ní nedojdeš, zahlcuje tě příliš mnoho volání a hlasů. Volají na tebe věci, ke kterým jsi připoután, ozývají se činnosti a zábavy, bez kterých se nemůžeš obejít, ruší tě osoby, ke kterým tě to příliš přitahuje, okřikují tě návyky, které si tě podmanily. Nejhalasněji ze všeho se však hlásí samolibost tvého vlastního já. Od tolika hlasů tě neochrání ani sedmerá zeď, nýbrž jen tvoje rozhodnost předstoupit sám před Boha, který je nade vše, který je První a Jediný. Dovol mu, aby opravdu zaujal ve tvé mysli a ve tvém srdci první místo, abys zůstal jako na poušti jen *ty sám a tvůj Stvořitel*. Vykaž pryč všechny jiné hlasy, i když by ti to mělo působit bolest, abys pak mohl s celou upřímností říct: „Jsem celý tvůj a všechno

mé je tvé. *Mluv, Pane, tvůj služebník poslouchá*.“⁽³⁾ Neboj se! I kdybys šel na setkání s Pánem *s pláčem*, uvidíš, že se budeš vracet *s jásotem*.⁽⁴⁾

V době velkého adventu chce Bůh s tebou mluvit o přípravě cesty. Rozhodl se ve své lásce, že chce *změnit tvůj osud*. Chce přijít za tebou, aby tě jako všechny *siónské zajatce* vyvedl z těžké poroby a přivedl zpět do svého království.⁽⁵⁾ Potřebuje tvou spolupráci při výstavbě **cesty Boží milosti**, po které by *Izrael kráčel bezpečně k Boží slávě*. Pán tě pak bude předcházet, abys ho následoval.

Ta cesta, po které dosud chodíš, je ve špatném stavu. Je takřka neschůdná. Především je třeba zasypat všechny zrádné a povážlivé prohlubně. Výmoly, do kterých se tak často propadáš, jsou malomyslnost, netrpělivost, skleslost, smutek a nedůvěra. Naopak vrchy a kopce ti do cesty nahnula tvá pýcha, přílišné sebevědomí, překotná horlivost a nekritické přeceňování vlastních ukvapených nápadů, do kterých jsi zamilován. Jen se dobře podívej, jak se ty pahorky a doliny stále střídají. Jedny totiž podmiňují druhé: po samolibém přeceňování vlastních sil následuje skleslost a rozčarování z nezdařené a nesplnitelných snů. Budou se stále střídát, dokud se nebudeš dívat s plnou důvěrou a odevzdaností na Ježíše, ale jen na sebe.

Tvoje cesta je navíc nejen špatně schůdná, ale i nadměrně klikatá. Nemáš odvahu zamířit přímo ke kořeni všech problémů. Potloukáš se po věčných zákrutách postranních úmyslů, výmluv a vypočítavosti. Vynalézáš stále nové vytáčky a ospravedlnění, aby sis zdůvodnil svou váhavost a neochotu přiznat si upřímně a otevřeně, že jsi sám sobě tou největší překážkou.

Zůstaň u Jana, až zástupy odejdou, a požádej ho, aby tě vzal na noc s sebou do své samoty, aby ti pomohl **modlitbou a postem** očistit mysl a smysly. Pak teprve začneš dobře a správně vnímat Hospodinův hlas. Otevři se dokořán té nesmírné radosti, že k tobě promlouvá sám Bůh, a buď připraven k jakékoliv oběti. Důvěřuj mu, on nechce nic jiného, než aby *rostla tvoje láska a s ní i poznání a všestranný úsudek, aby ses dovedl správně rozhodovat, abys jen zářil čistotou a byl bez hříchu pro onen den Kristův s plnou mírou dobrých skutků ve spojení s Ježíšem Kristem k Boží chvále a slávě*.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Lk 8,5; ⁽²⁾ srov. resp. žalm 126; ⁽³⁾ 1 Sam 3,9;

⁽⁴⁾ srov. resp. žalm 126; ⁽⁵⁾ tamt.

Liturgická čtení

1. čtení - Bar 5,1-9

Svlékni ze sebe, Jeruzaléme, roucho své žalosti a soužení a oblékni se v ozdobu věčné slávy, kterou ti dává Bůh. Přioděj se rouchem spravedlnosti od Boha a vstav si na hlavu korunu slávy Věčného. Každému, kdo je pod nebem, ukáže Bůh tvůj jas. Neboť na věky ti bude dáno jméno od Boha: „Pokoj spravedlnosti“ a „Vznešenost bázně Boží“.

Vzchop se, Jeruzaléme, a postav se na výšně, pohleď na východ a podívej se na své děti, které se shromáždily na rozkaz Svatého od východu slunce až na západ. Jak se raduji z toho, že Bůh na ně pamatoval! Neboť vyšly z tebe pěšky, vedeny od nepřátel, ale Bůh je přivede k tobě, nesené slávou jako na královském trůnu. Bůh totiž rozkázal snížit každou vysokou horu, odvěké pahorky a vyplnit údolí na rovnou zemi, aby Izrael kráčel bezpečně k Boží slávě. Také lesy a každý volný strom zastíní Izraele na Boží rozkaz. Ano, Bůh přivede Izraele, který se bude radovat ve světle jeho velebnosti, s milosrdenstvím a se spravedlností, která z něho prýští.

2. čtení - Flp 1,4-6.8-11

Bratři! Ve všech svých modlitbách s radostí prosím za vás za všechny. Vždyť od prvního dne až do této chvíle mi pomáháte v rozšiřování evangelia. Jsem totiž přesvědčen, že ten, který ve vás toto dobré dílo začal, dokončí ho až ke dni Krista Ježíše. Ano, Bůh je mi svědkem, jak po vás po všech vroucně toužím láskou Krista Ježíše.

A za to se modlím: ať stále víc a více roste vaše láska a s ní i poznání a všestranný úsudek, abyste dovedli volit to lepší, čistotou jen zářili a byli bez hříchu pro onen den Kristův, s plnou mírou dobrých skutků vykonaných ve spojení s Ježíšem Kristem, k Boží chvále a slávě.

Evangelium - Lk 3,1-6

V patnáctém roce vlády císaře Tiberia, když Pontius Pilát byl místodržitelem v Judsku, Herodes údělným knížetem v Galileji, jeho bratr Filip údělným knížetem v Itureji a v Trachonitidě, Lysaniáš údělným knížetem v Abiléně, za veleknězi Annáše a Kaifáše, uslyšel na poušti Boží slovo Jan, syn Zachariášův. Šel do celého okolí Jordánu a hlásal křest pokání, aby byly odpuštěny hříchy. Tak je psáno v knize řeči proroka Izaiáše:

„Hlas volajícího na poušti: Připravte cestu Pánu, vyrovnejte mu stezky! Každé údolí ať je zasypano, každá hora a každý pahorek srovnán; kde je co křivého, ať je narovnáno, cesty hrbolaté ať se uhladí! A každý člověk uzří Boží spásu.“

Když říkáme, že Maria je Sídlo Moudrosti, znamená to, že máme především na mysli událost vtělení. Jen tak můžeme pochopit plně smysl tohoto Mariina titulu.

Sídlo znamená přebývání, tedy obrací naši mysl bezprostředně k pojmu rodiny. Je to, jako když řekneme, že kdo je blízko k Marii a k „domu, kde přebývá Moudrost“, je v důvěrném styku se samotnou Moudrostí. Ale sídlo znamená také uložení, akt zasazení, vložení do základů.

Sídlo je tedy místo trvalého pobytu, je to vyvolené místo, kde je uloženo něco velmi vzácného. Je to také památka a svědectví o událostech z dávných epoch.

Do půdy se zapouštějí kořeny. Símě zůstává v půdě, činí si z ní své sídlo, aby přineslo květ a plod, to znamená samovolnou krásu, která zdobí duši, a potravu pro časný život.

Je údělem člověka, aby zapouštěl kořeny, aby hledal stabilitu. Člověk po celý svůj život hledá trvalý příbytek pro svého ducha. Proto Maria jako sídlo Moudrosti je vyhledávaným místem, na kterém chce křesťan budovat svůj dům, a to na skále, na Kristu.

Nejsvětější Maria, Panna a Matka, je onou nejúrodnější půdou, do které bylo zaseto semeno Slova. Tento obraz pochází od svaté Kateřiny Sienské, učitelky Církve. V den Zvěstování se takto modlí: „Ty, Maria, jsi ona nová rostlina, ze které máme vonný květ Slova, jednorozenného Božího Synáčka, protože do tebe, úrodné půdy, bylo toto Slovo zaseto.“

Maria je proto sídlem Moudrosti, protože nese v sobě Toho, který je Moudrost Otce, Ježíše Krista, a ten přišel, aby osvětil každého člověka.

To je důvod, proč se dívat na Marii jako na sídlo Moudrosti a znamená to rozjímat především o vtělení Syna, který si v Marii zřídil trvalý příbytek

Maria - Sídlo Moudrosti Sedes Sapientiae

uprostřed lidí a zřídil si tak mezi námi svůj stan. Uctívat Marii jako sídlo Moudrosti znamená vstupovat do stanu, kterým je Kristus, procházet skrze něj jako Branou spásy.

Moudrost tím, že se vtělila, udělala z nás, stromů smrti, stromy života. Moudrost se zjevuje jako Pravda, tj. jako Boží srdce, to, co chtěl Bůh s námi udělat, když nás stvořil. To je veliký dar Moudrosti: člověk nachází znovu smysl své existence, přijímá vědomě své poslání lásky: jsme stvořeni pro lásku a jsme stvořeni z lásky.

Maria je sídlo Moudrosti, protože je Matkou Krista Ježíše, který je celý Bůh a celý Člověk.

Moudrost, která má sídlo v Marii, není ovšem moudrostí, třeba vznešenou a velkou, kterou může člověk poznat, nýbrž je pramenem veškeré lidské moudrosti: proto také pravda a moudrost jsou jedno a totéž. Jan Pavel II. napsal ve *Fides et ratio*: „V Novém zákoně, především v listech svatého Pavla, se velmi jasně vynořuje jedna skutečnost: protiklad mezi »moudrostí tohoto světa« a moudrostí, kterou Bůh zjevil v Ježíši Kristu.

Hloubka zjevení moudrosti prolamuje kruh našich obvyklých schémat myšlení, která v žádném případě nejsou s to ji adekvátně vyjádřit... Nikoliv moudrost slov, nýbrž slova Moudrosti klade Pavel jako měřítko pravdy a zároveň spásy. Moudrost Kříže tedy překonává každou kulturní hranici, kterou by jí chtěl člověk uložit, a zavazuje otevřít se všeobecnosti pravdy, jejíž je nositelkou.“ (23)

Maria navíc opakuje pouť Izraele za získáním moudrosti tím, že uchovává vzpomínku na události, které se týkají Ježíše, prohlubuje je a rozjímá o nich ve svém srdci (Lk 2,19; srov. 2,51).

Maria je moudrá panna, která nenechává vyznít na prázdno nic z toho, co jí Bůh posílá, a vychovává se událostmi všedního každodenního života.

Tak rozvíjí svou výchovu a prohlubuje poznání Ježíše, který i pro ni zůstává neproniknutelnou záhadou. V ní se kronika stává skutečností, skutečnost se přeměňuje v symbol, mateřství se stává učednictvím.

Maria se nevyhýbá událostem, ale dává se jimi poznamenat a dává se jimi zkoušet: přechází od úžasu ke vzpomínkám a k vysvětlení srovnáním

událostí s Písmem podle zásad moudrosti.

Jako moudrost Starého zákona vede spravedlivého obtížnými cestami a zkouškami, dříve než mu odhalí svá tajemství (srov. Sir 4,16-18), tak Ježíš vystavuje svou Matku zkoušce v tzv. „pěti epizodách zamítnutí“, ve kterých ji zve, aby překročila tělo a krev a vstoupila na vyšší cestu evangelia: dvanáctiletý Ježíš porušil obyčeje způsobem tak tvrdým, že tomu rodiče nerozumí; slova odmítnutí v Káně (srov. Jan 2,4) nesnesou žádné vysvětlující zmírnění; odmítnuté přijetí, když ho hledá v zástupu, a odkaz na posluchače jako na *bratry, sestry i matky* (srov. Mt 12,50) musely zranit její srdce jako meč; blahoslavenství adresované mateřskému lůnu Ježíš opět převede na své věřící (srov. Lk 11,27); a nakonec i úkon, kdy se od své Matky Ježíš odlučuje (i když je zahalen mnoha tajemstvími) - *Ženo, to je tvůj syn* (Jan 19,26), pečeti tuto sérii tajemného distancování.

Jako Kristova učednice proniká Maria stále hlouběji do plánu spásy, který se postupně rozvíjí před jejím zrakem především v tajemství Kříže a Velikonoc. Nakonec s darem Ducha Svatého dosáhne Maria o Letnicích nejvyššího osvětlení o zmrtvýchvstalém Synu a Církvi.

Maria proto září jako „sídlo Moudrosti“ nejen pro své lůno, které se stalo příbytkem vtělené Moudrosti, ale také proto, že *měla duchovní moudrost, která je nedostupná lidskému rozumování, a s vírou dospěla k nejvyššímu poznání* (Red. Mat. 3).

Maria nás pozvedá k moudrosti evangelia a k prohloubení tajemství spásy. Není možno patřit na ni a zároveň zůstat netečný k velikým věcem, jaké Bůh vykonal v dějinách, především ve velikonočním tajemství, které každý den znovu ožívá ve světě, a to i uprostřed docela všedních každodenních událostí.

Z *Maria Ausilitrice* 9/2006
přeložil -lš-

Je to základní pravda naší katolické víry, že Maria svým souhlasem k Božimu volání rozhodujícím způsobem poznamenala dějiny spásy. Z toho se o slavnosti jejího neposkvrněného početí z celého srdce radujeme. A tato naše radost má vyústit do vděčnosti a lásky k Matce Boží.

Maria – vyvolená a pozeňnaná mezi všemi ženami

Maria je pro nás nejen sestrou naší víry, ona je Matkou všech věřících, a co více, ona je Matkou Boží a Bohorodičkou. Pius IX. ve svém slavném apoštolském listě *Ineffabilis Deus*, kterým vyhlásil v roce 1854 dogma o neposkvrněném početí Panny Marie, výslovně poukázal na zvláštní postavení Panny Marie a na její božské vyvolení. Maria je mezi všemi tvory jedinečně vyznamenána. Jak to řekla její příbuzná pod vlivem Ducha Svatého, ona je pozeňnaná mezi všemi ostatními ženami (srov. Lk 1,42). V tomto smyslu prohlašuje Pius IX. o Marii, že Bůh jí prokázal více lásky než všem ostatním tvorům a našel v ní nejvyšší zalíbení.

Poslyšme, co nám o tom říká papež Pius IX.: „Tak ji Bůh zahrnul daleko více než všechny anděly a svaté plností svých darů a milostí, které vzal ze své pokladnice, obdařil ji tak obdivuhodně, že po všechn čas zůstala uchráněna od každé poskvrny hříchu, že se stala celá krásná a dokonalá a měla takovou plnost čistoty a svatosti, že mimo Boha si nemůžeme ani větší představit a nikdo jiný kromě Boha ji nemůže pochopit.“⁽¹⁾

Omilostnění Panny Marie a její úplné osvobození od každé poskvrny hříchu, včetně hříchu dědičného, je tedy tajemství, ke kterému se můžeme přibližovat jen s úctou a úžasem. Mariina čistota a svatost překračují čistotu a svatost ostatních tvorů tak nesmírně, že ji může plně pojmout jen Bůh. Cítíme se pod vahou takových myšlenek nuce-

Neposkvrněná

Naše adventní příprava na vánoční slavnost Narození našeho Pána se dnes obrací k ženě, která svým ANO k Boží vůli otevřela cestu ke vtělení Božího Syna.

ni, abychom se spolu s knězem a lidovým spisovatelem Martinem z Kochemu († 1712) modlili a zpívali: „Proto žádný tvor v nebi ti není roven. Neboť ty jsi po Bohu nejvyšší. Všechna krása musí se před tebou sklonit.“

Maria přiměřená Boží svatosti

Mariina čistota a svatost se odvozují od důstojnosti jejího božského mateřství. Jen když jsme sami uchvácení Boží svatostí, můžeme se spojit souhlasně s Církví, že Mariina neposkvrněnost je přiměřená jejímu

poslání v plánu spásy. Neboť Bůh Otec svého jediného Syna, jenž vzešel z jeho lůna jako jemu rovný a jehož miluje jako sebe samého, svěřil Marii, proto zůstala uchráněna dědičného hříchu, aby současně dosáhla úplného vítězství nad hadem, který je od počátku svůdce lidstva.

Mariina neposkvrněnost je zdrojem její krásy

Když se o dnešní slavnosti díváme na tajemnou Mariinu svatost, pak můžeme na její ne-

porušenosti poznat, jak si Bůh představoval člověka podle svého plánu a úradku, ale jakou zkázu způsobil hřích. Dnešní slavnost nám pomáhá pochopit znovu závažnost hříchu. Každý hřích jako vědomé a dobrovolné NE vůči Bohu ruší krásu a důstojnost člověka.

Proč ztvárňovali malíři všech století Mariin obraz tolikerým způsobem? Jedině proto, že ve své víře věděli nebo alespoň tušili, že v Marii nám září vstříc každý obraz člověka takový, jaký má v hloubce být a jaký je opravdu ten pravý. Mariina neposkvrněnost je pramenem její krásy. To je pro nás dnes pozváním, abychom se znovu rozhodli k boji proti hříchu.

Řekněme i my své osobní ANO k plánu trojjediného Boha s člověkem, nyní na počátku třetího tisíciletí. Očistíme své srdce ode vsi nečistoty hříchu a od každé náklonnosti k němu.

Na jedno bychom jako katolíci křesťané neměli zapomenat: ve svátosti křtu byl každý z nás očistěn od dědičného hříchu. A ve svátosti pokání můžeme a máme se vždy znovu přiblížit k novému počátku. To je pro nás velké omilostnění.

Zpívejte Pánu novou píseň, protože učinil podivuhodné věci (Ž 98,1). Tento žalm platí pro Marii, ale platí také pro každého pokřtěného. Opěvujme dnes spolu s nejsvětější Pannou divy Boží lásky.

⁽¹⁾ P. Cattin, H. Th. Conus. *Heilslehre der Kirche von Pius IX. bis Pius XII.* Freiburg 1953, s. 308

Církev v diaspoře – jinak, než si myslíme

Mezi jedním tisícem Norů najdete jednoho katolíka – když máte štěstí!

Situace extrémní diaspory katolické církve v Norsku je pro mnoho zahraničních návštěvníků setkáním se zcela jiným světem. Slyší s úžasem, že biskupství v Trondheimu čítá přesně 1500 katolíků. Nevěřicně krouťí hlavou, když si mají představit, že jednotliví věřící bydlí až

Mapka znázorňující polohu Trondheimu

300 km daleko od svého kostela. A když vezmou do rukou kancionály, na kterých je hned vidět, že jsou vlastní produkce, získají okamžitě dojem, že s materiálním bohatstvím to není zrovna valné.

Církev v diaspoře je v očích mnoha lidí církev poznamenaná chudobou a nesoběstačností a autor těchto řádků musí přiznat, že měl před očima stejný obraz, když byl před čtyřmi roky poslán do středního Norska. Mezitím jsem se obrátil, jako mnoho našich návštěvníků, kteří trochu blíže poznali církev v Norsku. K takové proměně není potřeba mnoho času. Někdy stačí návštěva nedělní mše svaté, aby se názor změnil.

Mladá církev

Neděle, 11 hodin. Dva malé zvony kostela svatého Olava v Trondheimu se těžko mohou prosadit proti mohutným zvonnům středověké katedrály na druhé straně ulice. Ale přece, jejich volání nezůstává nevyslyšeno. První překvapení pro mnoho hostů spočívá v tom, že již deset minut před začátkem boho-

služeb není v kostele jediné volné místo. Kostel je plný a následuje překvapení číslo 2: kostel je plný mladých lidí. Ve vstupním prostoru se člověk musí prodírat mezi kočárky. Malé děti si dělají z kostelních lavic prolézačky, a kam se podíváte, všude mladé manželské páry, děti a mládež.

Důvod je jednoduchý. V posledních desetiletích bylo Norsko útočištěm pro mnoho utečenců, ale také Trondheim se svými univerzitami a vysokými školami přitahuje mnoho lidí. Tak zde máme nadprůměrně mnoho mladých rodin, které mají často mnoho dětí. A to vypadá optimisticky, když pomyslíme na budoucnost církve.

Světová církev v malém

„Cítím se tu jako čínský misionář,“ byla slova jednoho rakouského kněze, který se mnou jednou v neděli koncelebroval. Opravdu, zástup našich ministrantů byl složen z osmi vietnamských chlapců a dívek, kteří svou službu vykonávali s velkou horlivostí.

Církev v Norsku je mezinárodní. Již při vstupu do kostela padnou do očí různé plakáty na černé tabuli. Plakáty v nor-

štině, španělštině, polštině a výšeska v jazyku, který nikdo nepřečte (v tamilštině). Obraz je to pestrý v pravém slova smyslu. Afričané v sári, vietnamské děti v bílých hedvábných šatičkách, afričtí studenti a mnoho Evropanů posilují dojem, že je zde zastoupen takřka celý svět. Jedny norské noviny, které jednou referovaly o naší farnosti, zvolily tento nadpis: „Spojené národy u sv. Olava“, což je dobře odporováno. Mezi jedním tisícem katolíků máme v Trondheimu 40 národností.

Stále slyšíme, jak přirozená je otázka jak dostat lidi „pod jeden klobouk“. Jde to překvapivě dobře. Především bohoslužby nám zprostředkují pocit velkého společenství, ale je to společenství, které se šíří i mimo bohoslužby. Katolická církev je důležitým faktorem pro integraci zahraničních občanů, a to je svědectví, které uznávají i nekatolíci.

Mnoho Norů sleduje příliv zahraničních spoluobčanů s nedůvěrou, nevěřivostí a obavami. Ale ptají se také zvláště na to, jak to dělají katolíci. No, není to pouze lidská schopnost. Když lidé ze všech koutů světa zpívají „Gloria“, je zřejmé, že Ježíš je sjednocující silou. Bohoslužby

Trondheim – výuka dětí po mši svaté

Trondheim – setkání po mši svaté

jsou impulzem k soužití a prožívat takové společenství je bohatství, které jsem za léta působení v Německu takto nepoznal. Jsem vděčen za tyto zkušenosti se slovem „katolická“, což neznamená nic jiného než vše zahrnující, všeobecná.

Svědectví živé víry

Je známo, že církev v diaspoře je chudá církev, pokud se jako měřítko pro chudého a bohatého berou peníze. Ale to je vlastně velice jednostranné hledisko. Bohatství církve v diaspoře spočívá v ochotné spolupráci a aktivitě věřících. My nemáme peníze, abychom zaplatili nějakého zaměstnance. Ale máme jednoho norského důchodce, který chodí každý týden očistit vnější okna kostela. Máme mladého nezaměstnaného Chilana, který každý týden shromažďuje španělské děti a vyučuje je. Máme Vietnamce, kteří pravidelně čistí kostel i farní budovu. Máme zástupce ze všech národnostních skupin, kteří se každou neděli po mši svaté postarají o farní posezení u kávy.

Můžeme být právem hrdí na farníky, kteří přicházejí pravidelně na nedělní bohoslužby ze vzdálenosti 20 nebo 30 km. Anebo máme radost z dětí, které dobrovolně zůstávají každou neděli ještě hodinu na výuce katolického náboženství. A jsou odkázány při dlouhých cestách na autobus, takže prakticky obětují několik hodin svého volného času.

Kdo se v podmínkách diaspoře hlásí ke katolické víře, zpravi-

dla také pochopil, že příslušnost k farnímu společenství spočívá jen v aktivní spoluúčasti. Heslo, že musíme přejít od „zajištěné farnosti k farnosti, která se sama stará“, je pro církev v diaspoře životně důležité.

Intímní církev

Jít do kostela v Norsku – to běžně znamená bohoslužby a posezení u kávy. I u jiných církevních společenství v Norsku je dobrou tradicí, že se po bohoslužbě nejde přímo domů, nýbrž do farní jídelny na šálek kávy. Lidé se tak navzájem poznají a mají tak také potřebu spolu promluvit. V malé farnosti se stane, že když někdo nepřijde do kostela, ptají se ostatní po důvodech. A naopak mnoho cizích je překvapeno, když je po mši svaté pozvou osobně na šálek kávy. I jako kněz je zde člověk ve šťastném postavení, že zná většinu svých věřících osobně. Myslím, že je zde patrný další podstatný rys církve: církev je nerosovatelně více než velká organizace. Církev je v první linii společenství víry a lásky, které se nevyčerpává jen při kávě. Když před několika měsíci přišla jedna filipínská žena při porodu o své dítě, přijeli její krajané z okruhu 50 km, aby jí při pohřbu potěšili. Tak si představuji církev: jako jedno živé společenství v hodinách dobrých i zlých.

Malá, ale dobrá?

Církev v diaspoře – malá, ale dobrá? Myslím, že je s tím možno souhlasit, i když nemůžeme popírat, že máme své chyby a problémy. Ale chtěl bych zdůraznit, že církev v diaspoře není chudá, zakřiknutá, „neduživá“, nýbrž je to životné společenství, které v těžkých situacích zviditelňuje hodnoty, jaké jsou ve velké národní církvi těžko představitelné. V tom spočívá naše bohatství a to je naše svědectví o světové církvi. Být všeobecná a katolická znamená v živé vzájemné výměně se jeden od druhého učit.

Z Apostel '91 přeložil -lš-

Ve své původní formě má původ u jednoho francouzského kněze a lidového misionáře – sv. Ludvíka Grigniona z Montfortu (1673–1716). Papež Jan Pavel II. vyjádřil toto zasvěcení ve svém hesle „Totus tuus“. Totus tuus znamená v překladu „Celý tvůj“, nebo jinak řečeno „Patřím celý tobě“. V jedné mariánské encyklice nejen doporučuje toto zasvěcení, ale shrnuje, co to znamená: „Vzpomínám rád na postavu svatého Ludvíka Marii Grigniona z Montfortu, který doporučil věřícím zasvěcení Ježíši skrze Marii, aby plně žili své křestní povinnosti. S radostí konstatuji, že i v dnešní době jsou nová znamení této spirituality.“

O co se jedná? Ludvík Maria Grignion z Montfortu byl horoucím ctitelem Panny Marie, a právě proto zaměřil svůj pohled i na střed křesťanské víry: na Ježíše Krista, se kterým jsme již skrze křest vnitřně spojeni. Křest je svátost, ve které se stáváme jedno s Kristem. Ale zde také spočívá náš problém, že mnoho křesťanů tuto svátost danou jednotou s Kristem osobně neprožívá. Svátost však nemůže být účinná, jestliže z ní nežijeme. Grignion pochopil mariánské zasvěcení jako dokonalé obnovení křestních slibů. Chtěl tak dosáhnout vědomého a radikálního spojení každého křesťana (zasvěcení) s Kristem, jak je člověk přijal již ve křtu; současně také osobní uvědomělé rozhodnutí k tomu, co je již ve křtu dáno. Proto říká, že úplné sebeodevzdání, „dokonalé zasvěcení Ježíši Kristu skrze ruce Panny Marie není nic jiného než dokonalé a úplné obnovení křestních slibů a závazků“ (PMÚ 120). Jako lidový misionář končil své působení v každé farnosti vždy stejným obřadem: Po svaté zpovědi a svatém přijímání procházeli věřící kolem křtitelnice. Každý položil ruku na křtitelnicu a řekl: „Obnovuji

Co je to dokonalé zasvěcení?

Tzv. „úplné odevzdání“ nebo také „zasvěcení Ježíši skrze Marii“ je osobní odevzdání života, které je vyjádřeno aktem zasvěcení. Je to velmi účinný úkon zbožnosti, který nás může zcela proměnit a skrze nás proměnit i svět.⁽¹⁾

z celého srdce svůj křestní slib, zříkám se navždy ďábla, světa a své vůle.“

Jak mohu provést své „dokonalé odevzdání“ nebo „úplné zasvěcení“, jak nás to učí tento světec? Nejlépe je opatřit si jeho „Zlatou knihu“, ve které jsou shrnuty jeho spisy. Jsou k tomu však i jiné praktické návody.

Úplné zasvěcení se skládá z těchto nezbytných prvků (PMÚ 227–223): Nejdříve je to 33denní příprava. Grignion zvolil toto číslo na památku 33 let života Ježíše Krista, tři hodin utopení na kříži a konečně třídenního odpočinku v hrobě. V těchto 33 dní trvajících „exerciciích“ je na programu mnoho modlitby a četby duchovních textů. Grignion těchto 33 dnů rozdělil na části. V prvních dvanácti dnech jde o očistění srdce od „ducha světa“, v dalších týdnech o naplnění Ježíšem Kristem skrze Marii. Samotnému zasvěcení předchází svatá zpověď. Formu-

ně k Ježíši, ale odrazovým bodem je, že tento akt odevzdání Synu se děje v hlubokém spojení s Marií. Nejlepší je formulace: „...rukama Panny Marie“. Kdo se zasvěcuje, vkládá se do jejích mateřských rukou a je jejím mateřským jedním současně hlouběji ponořen do své křesťanské podstaty. Ne-

jde totiž o to, jednou Ježíši něco slíbit, je třeba to také žít. A v tom nám pomáhá žena, která od Nazareta až po Golgotu byla zcela odevzdaná: Maria. Mariino působení je odrazovým bodem při zasvěcení, ono nás „kristianizuje“ skrze její mateřské působení. Svým úplným zasvěcením jí dáváme plnou moc k její mateřské pomoci. Proto nazývá Grignion úplné zasvěcení bezpečnou cestou. Maria tak na věřícím, který se skrze její ruce zasvětil Kristu, naplňuje tajemství svého mateřství.

II. vatikánský koncil 300 let po Grignionovi nazval Marii „Matkou v řádu milosti“ pro její mateřské působení v mystickém Kristově těle, kterým je Církev. Jan Pavel II. je nádherným svědkem plodnosti tohoto zasvěcení: „Totus tuus“, a smrtící zdi se pokojně hroutí.

*Z Betendes Gottes Volk 3/2006
přeložil -lš-*

le zasvěcení se obrací na Ježíše Krista, věčnou moudrost. Protože se jedná o sjednocení s Kristem, má být zasvěcení provedeno po svatém přijímání.

Často se mluví o „úplném zasvěcení Panně Marii“. Ačkoliv jde o zasvěcení Kristu, nic není zmyšleno. Zasvěcení se adresuje vlast-

⁽¹⁾ Více v knize L. M. Grignion z Montfortu. *O pravé mariánské uctě.* Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc 1997

Moderní život se svým sklonem ke kulturní povrchnosti strhl mnohé do ohlušujícího víru a odcizil je silně náboženským pravdám. Základy víry, Desatero a prostředky spásy pak zanedbávají nebo na ně zapomínají. Kolik lidí ještě sepne ruce k ranní a večerní modlitbě, aby poděkovali svému Stvořiteli a Otci?

Tři Zdrávy jsou jako Boží prozřetelnosti stvořené pro dnešního člověka a pro potřeby dnešní doby. Pro koho by bylo i té půl minuty pro tuto pobožnost příliš?

Je dětsky snadná a každému přístupná. Jelikož je tak krátká, má navíc tu přednost, že chrání i ty nejvíce roztržité, kterým je tak zatěžko pomodlit se vyznání víry v Nejsvětější Trojici, v jejímž jménu byli pokřtěni. Bez tajemství Trojice ztratilo by celé naše křesťanství svůj základ. Když tedy vyhovíme přání Panny Marie, které zjevila svaté Mechthildě, a pomodlíme se denně tři Zdrávy ke cti božských osob (tento úmysl stačí vzbudit jednou provždy), uznáváme Nejsvětější Trojici jako pramen všeho dobrého a vyznáváme, že Maria je ona nejvznešenější, nejmilejší Dcera Otce, panenská Matka Syna a neposkvrněná Nevěsta Ducha Svatého.

Z Namuru mi napsal 17. května 1926 jeden kněz: – V našem městě žil jeden muž, který si na dveře svého bytu dal nápis: Zde bydlí volnomyšlenkář.

Tento muž jednou těžce onemocněl a mohl každou chvíli zemřít. Aniž bych dbal na nápis na dveřích, zaklepal jsem na jeho dveře, protože jako duchovní a pastýř jsem se cítil za něho odpovědný. Když mě nemocný uviděl, začal křičet: „Moji zbraň, dejte mi moji zbraň!“ Visela v hlavách jeho lůžka.

„Proč ne, můj příteli, chcete-li, mohu vám ji podat.“

„Vy nemáte strach? To se dívám,“ řekl mi.

Nejkrásnější pozdrav Marii

Modlit se denně třikrát Zdrávas je velká pomoc, abychom dosáhli věčné spásy

My, kteří ještě žijeme a můžeme denně vyslovit Zdrávas Maria, měli bychom si být vědomi, že každým Zdrávasem zkrášlujeme svou duši a připravujeme nevýslovnou radost Matce Boží. S modlitbou tří Zdrávasů denně spojuje Matka Boží slib nebe a ochranu před mnohým zlem tohoto světa. Utíkejme se proto k Dceři Otce, Matce Syna a Nevěstě Ducha Svatého!

„Ani trochu, milý příteli, vůbec žádný strach nemám.“

Tu dal svou zbraň stranou a začali jsme malý rozhovor. Za několik dní byl srozuměn, že k němu pošlu jednu sestru, řeholnici, aby ho ošetřovala. Zbožná žena odstranila nejdříve nápis nad jeho dveřmi. Brzy jsem mu mohl posloužit svátostmi umírajících. Bylo to pro mě velice překvapující, a tak jsem mu

řekl: „Vy jste tedy dítě štěstěny. Celý život jste byl darebák, napáchal jste v tomto městě všechny možné ničemnosti, a přece přijdete do nebe!“ „Doufám,“ odpověděl.

Tu jsem se ho zeptal, čemu připisuje tak velkou milost. Odpověděl prostě: „Nejsvětější Panně. Při svém prvním svatém přijímání jsem jí slíbil, že se budu denně modlit své tři Zdráva-

sy, a toto slovo jsem dodržel. To bylo také moje celé náboženství.“ –

Otřesná zpráva z Itálie

28. října 1936 odsoudil vojenský soud jednoho vojáka z milánské oblasti k smrti a nařídil okamžitou popravu. Byl odsouzen jako zběh, který se dopustil dalších těžkých zločinů. Odsouzený přijal rozsudek bez jediného slova obrany. Nejdříve to na mě působilo jako cynismus. Ve skutečnosti to byl plod síly křesťanské víry, protože odsouzený si žádal přijetí svátostí. Když viděl úžas na tváři vojenského kaplana, který zbledl, dodal mu dokonce odvahy a řekl, že umírá rád.

Kněz se ho zeptal, zda zná příběh o kajícím lotru. „Ano, otče, ale rád si ho poslechnu ještě jednou.“ Když došlo na Ježíšova slova: „Ještě dnes budeš se mnou v ráji,“ vytryskly mu z očí slzy.

„Otče, Kristus mi opravdu odpustí?“ „To ti slibuji v jeho jménu!“

Tu se naplno rozplakal a vzlykal: „Otče, to je nejšťastnější okamžik mého života. Umřu klidně. Chtěl bych svou krví smýt svou zlobu. Jen myšlenka na maminku mě trápí. Musel jsem se opravdu zbláznit, jinak bych to nikdy neudělal. Proklaté knihy, které mě tak zničily!“ Když mu kněz podal viatikum, řekl plný radosti: „To mě má tak ráda Panna Maria a zachránila mě.“ A pak vyprávěl, jak ho matka naučila, aby se každý večer pomodlil tři Zdrávy za svou dobrou smrt.

Když vstoupil do místnosti prokurátora, který požadoval jeho zastřelení, chytil ho za ruku, políbil ji a řekl s pláčem: „Umřu rád, pane majore, jen když mi odpustíte.“ A na dobrotivou odpověď důstojníka odvětil: „Když mi odpouštíte, budu se modlit i za vás jako za všechny své dobrodince.“

Chtěl před popravou přijmout ještě poslední pomazání, ale protože to nebylo možné, prosil kněze, aby mu je udělil hned

po zastřelení. Políbil kříž a vydechtl se střelnými modlitbami na rtech.

*Z Rivista del Clero Italiano,
květen 1937*

„Matka Boží mě znovu postavila na nohy!“

To, co ti teď vypravuji, je skutečný příběh, jak stojí v časopise „Madre di Dio“ ze 14. července 1946. Autor chce všem říct, aby dělali pokání za své minulé hříchy, a staví jiným před oči svou smutnou zkušenost o mar-notratně a neužitečně strávených létech.

Jedná se o jednu duši, která pohrdala přirozeným zákonem a božskými příkázáními, chtěla si užívat nezdravých potěšení, jaká se nabízejí mladé a šarmantní dámě. Duše doslova a do písmene šlapala po Desateru (s výjimkou prvního a pátého přikázání v nejvlastnějším smyslu) a po mnoho let skrývala za zdánlivě svatým zevnějškem nečistotu hříchu a zkaženého srdce.

Ale, a to bych chtěla zvláště vyzvednout, tato výčitkami svědomí stíhaná, nízkým pudům vystavená duše, i když uvázla až po krk v bahně, modlila se každé ráno a každý večer třikrát Zdravas Maria. Proto ji nakonec svatá Panna zachránila.

„Matka Boží mě znovu postavila na nohy. Ztratila jsem již všechnu naději a byla jsem přesvědčena, že Bůh mě zavrhne. Abych umlčela své svědomí a zaplašila strašidlo smrti, oddávala jsem se opojení smyslů. Začíná to maličkostmi: poprvé jde člověk jen váhavě za hlasem vášni, po druhé již s menšími rozpaky a pak se člověk dostane na šikmou plochu a už na nic nedbá. Chtěla bych každého uchránit od podobných zkušeností, které jsem ve své pošetilosti muse-la udělat.

Dokud je člověk mladý, má hlavu plnou růžových snů. Proto bych chtěla mladým mužům a zvláště mladým dívkám říct: – Bud'te bdělí! Dejte si hned napoprvé pozor, abyste se nedostali

do situace, ve které se člověk na šikmé ploše smyslných radostí těžko zastaví.

Někdy člověk jedná se zdánlivě dobrým předpokladem: stále si nachází nová ospravedlnění a pomyslné důvody pro omluvu nedovolených věcí. Mohla bych o tom zpívat písně. Ale to je všechno jen příkrášlování. Kdyby mě mohli slyšet všichni mladí lidé, všechny bych je varovala: – Šetřte svými city! Nedávejte je hned prvnímu lepšímu mládenci! Dbejte žárlivě o svou čistotu! Je to nejvzácnější poklad, který máte. Láska pro rozkoš není žádná láska. Láska, o které rodiče nesmí nic vědět, je pochybná. Láska, která začíná sentimentalitami, je škodlivá.

Láska, která si nárokuje nevázanost, za kterou by ses měl stydět, je hřích. Mladí lidé, chraňte čistotu svého srdce! Je to tak bolestné a sklíčující, když se člověk musí dívat se svázanými rukama na bankrot své vlastní duše.“

„Jsme opravdu bezmocní? Neokrádá nás modlitba o sílu naší vůle?“ – „Když byla vůle slabá a člověk se po hlavě řítí do propasti, je modlitba namáhavá věc.“ „Znamená to, že pro klopýtající duši není záchraný?“ – „Takové tvrzení by bylo rouháním proti Bohu, i když si bohužel umí najít cestu do lidského srdce a také mne dlouhou dobu sužovalo. Domnívám se, že i ve stavu náboženského zpuštění existuje a zbývá vždy lehká a přístupná forma modlitby.“ – „Myslíš na modlitbičku, které jsi nikdy nebyla nevěrná?“ – „Ano, Zdravas Maria. I když jsem ji mnohdy večer říkala jen mechanicky, jsem přesvědčena, že i tehdy sly-

šela Maria moji prosbu – Pros za nás hříšné! Své obrácení připisují Matce Boží.“

Maria je skutečně útočiště hříšníků, Pomocnice křesťanů, Hvězda mořská, která vede duše do přístavu záchran. Dívka, která se obrátila díky Panně Marii, chce nadále vést kající život a doufá z celého srdce, že její smutný příklad zachrání některé duše od možného zla nebo jim pomůže povstat po případném selhání.

Třikrát Zdravas a obrácený syn

Čtyřicetiletý muž, který již deset let byl ve špatné společnosti, se stal hříčkou vášni a zločinů. Jeho matka, dobrá katolička, se ustavičně pokoušela přimět ho k obrácení: modlila se, postila, dávala almužny, radila, vyčítala, plakala. Všechno marné!

Postěžovala si jednomu knězi. Sluha Boží pod vlivem dobrého vnuknutí jí dal dobrou radu: „Slibte mi, že se budete po celý zbytek života modlit každé ráno a každý večer ke cti nejsvětější Panny třikrát Zdravas, a já vám slibuji ve jménu nebeské Těšitelky, že váš syn se vrátí k Bohu.“

„Ó ano, ráda a z celého srdce!“

„Nyní jděte, vaše víra vám pomůže!“

Matka ve své tísní začala ihned s pobožností, kterou jí kněz doporučil, a vykonávala ji s důvěrou a vytrvalostí. Uplynulo několik týdnů, aniž by zbloudilý syn dával najevo známky polepšení. Ubohá žena byla zoufalá a obávala se již, že ji Bůh a svatá Panna opustili. Ale 15. května, v den, kdy se v té krajině slavil svátek Panny Marie Klasů, přišla k onomu misionáři s ještě uplakanými očima a šeptala:

„Otče, díky Marii!“

Ani kněz se nemohl zdržet slz radosti, když se u něho obrácený syn zpovídal. Bylo to právě v den obrácení velkého biskupa z Hippo sv. Augustina.

*Podle Drei Ave Maria,
Teresia-Verlag*

CÍRKEV V PAVLOVĚ UČENÍ – pokračování ze str. 2

Ducha (1 Sol 5,19). Všechno má spolupracovat a spořádaně sprádat předivo Církve nejen bez strnulosti, ale i bez shonu a bez roztržek. Je ještě jiný Pavlův list, který nám představuje Církev jako Kristovu nevěstu (srov. Ef 5,21–33). Tím se vrací ke staré prorocké metafoře, která činila z izraelského národa nevěstu Boha smlouvy (srov. Oz 2,4,21; Iz 54,5–8). Tím chce říct, jak intimní jsou vztahy mezi Kristem a jeho Církví, ať už v tom smyslu, že ona je předmětem něžné lásky ze strany svého Pána, nebo také v tom smyslu, že láska má být vzájemná, a tedy že i my sami jakožto údy Církve máme projevovat vášnivou věrnost ve vztahu k němu.

Definice křesťana

Zkrátka ve hře je vztah společenství: onoho tak říkajíc vertikálního vztahu mezi Kristem a námi všemi, ale také onoho horizontálního vztahu mezi všemi těmi, kteří se ve světě vyznačují tím, že skutečně *vzývají jméno Pána našeho Ježíše Krista* (1 Kor 1,2). To je naše definice: tvoříme součást těch, kteří *vzývají jméno Pána Ježíše Krista*. Z toho je tedy jasné, jak žádoucí je, aby se uskutečnilo to, co si Pavel sám přeje, když říká Korintánům: *Jestliže však všichni budou promlouvat z vnuknutí a vejde tam někdo nevěřící nebo nezasvěcený, všichni ho budou napomínat, všichni o něm budou pronášet úsudek, jeho nejvnitřnější tajnosti vyjdou najevo a on padne na kolena, bude se klanět Bohu a prohlásí: „Skutečně, s vámi je Bůh“* (1 Kor 14,24–25). Taková by měla být naše liturgická setkání. Nekřesťan, který vstoupí do našeho shromáždění, měl by nakonec být schopen říct: „Opravdu, s vámi je Bůh.“ Prosme Pána, abychom byli takoví ve společenství s Kristem i ve společenství mezi sebou.

*Bollettino Vaticano 22. 11. 2006
Mezititulky redakce Světla*

Liturgie a chudí jsou pokladem Církve

Gianni Cardinale rozmlouvá s arcibiskupem Albertem Malcolmem Ranjithem, kterého Benedikt XVI. jmenoval sekretářem Kongregace pro bohoslužbu a svátostný řád. Arcibiskup Ranjith pochází ze Srí Lanky a letos v listopadu oslavil 59. narozeniny. Je to druhý důležitý kuriální úřad, který Benedikt XVI. za svého pontifikátu obsadil. Máme příležitost seznámit se s touto osobností.

Excelence, jak jste přišel ke svému povolání?

Pocházím z dobré katolické rodiny. V naší farnosti byla zdravá, dobrá tradice žít v Církvi s radostí. Velmi rozšířenou praxí byla každodenní účast na mši svaté. Farnost vedl jeden velmi dobrý francouzský misionář, oblat Neposkrvněného početi Panny Marie. Pater Jean Habestroh dal všechno pro Ježíše a Církve. Byl to pravý vzor zbožnosti. Tak se stalo, že jsem slyšel povolání vstoupit do služeb Pána uprostřed živé víry v rodině a ve farnosti již jako malý chlapec. A protože jsem byl ministrantem, povolání přirozeným způsobem dozrávalo.

Kde jste studoval?

Na jedné škole křesťanských bratří La Sales, velmi dobré škole, kde se pěstovala zbožnost. Každý den jsme se modlili různě, takřka všichni byli členy Legio Mariae. Měl jsem štěstí, že ve škole nerostlo jen moje akademické vzdělání, nýbrž také duchovní život. A bratři La Sales byli velmi dobrými vzory.

Když mi bylo 18 let, nastoupil jsem do kněžského semináře v Kandy. Můj otec tím nebyl nejdříve nadšen, protože jsem byl jediný syn a k tomu prvozený. Musím především poděkovat mé matce, že se její rodiče nakonec rozhodli dát souhlas k mému vstupu do semináře. Nejdříve jsem studoval filozofii a nějaký čas jsem strávil mimo seminář. Pak mě poslal první a jediný kardinál Srí Lanky Thomas Benjamin Coorey do Říma na kolej Propagan-

da Fide, kde jsem měl dokončit teologické studium.

Kněžské svěcení jste pak přijal v Římě?

Ano, 29. června 1975. Bylo nás tehdy v rámci Svatého roku 350 jáhnů, které vysvětil Pavel VI. Pak jsem navštěvoval Papežský biblický institut, kde jsem po čtyřech letech získal licenciát teologie. Mohl jsem absolvovat kurz na židovské univerzitě v Jeruzalémě, kde mi rabíni, kteří tam přednášeli, zprostředkovali velkou lásku k Božím slovu. Svatá země je plná Boha a jeho lásky k lidstvu, kterou je možno na těchto místech takřka hmatat. Moje kněžské povolání bylo v tomto klimatu každý den živěno novou duchovní silou.

Po skončení studia jste se vrátil v roce 1978 do své vlasti.

Byl jsem kaplanem v dosud nerozvinuté zóně, v rybářské vesnici, kde byli katolíci. Tak jsem poznal skrze velkou hnací sílu liturgie souvislost mezi každodenním životem a teologií. Kdo intenzivně celebruje a modlí se, tomu pomáhá to, co celebruje, aby to přenášel do života. Pracoval jsem pak jako farář ještě v jiné rybářské vesnici. Právě styk s realitou mě naučil, jak je důležité, aby se Církve starala také o sociální otázky. Od té doby je láska k liturgii a k chudým – těmto dvěma velkými pokladům Církve – určitým kompasem mého kněžského života. I když se mi tehdy ani nesnilo, že bych se mohl stát sekretářem Kongregace pro bohoslužbu a svátostný řád...

Arcibiskup Albert Malcolm Ranjith

Jak jste těmto lidem pomáhal?

Díky kontaktům, které jsem navázal v Římě a v Německu, nedala Boží pomoc na sebe dlouho čekat. Také díky této aktivitě jsem se mohl v roce 1983 stát rektorem Papežského misijního díla. Tento úřad jsem zastával 10 let a to mi umožnilo setkat se s mnoha rektory Papežského díla z celého světa. Schůze mi pomohly získat opravdu katolický, všeobecný pohled Církve.

Roku 1991 jste byl jmenován světicím biskupem v Colombu. Jaké první zkušenosti jste jako biskup udělal?

Jako světicí biskup jsem mohl být přítomen v celé diecézi a spolupracovat přímo se svým diecézním biskupem. Tehdy jsem si ujasnil, jak velice lidé potřebují blízkost svých biskupů, od kterých očekávají život, který je odrazem života nejvyššího Pastýře Ježíše Krista. Episkopát mě pověřil, abych spolu s vládou a Svatým stolcem připravil cestu Jana Pavla II. na Srí Lanku (leden 1995). Byla to úžasná zkušenost. Bylo dojemné vidět, jak se prostí lidé tlačí za papežem a zahrnují ho projevy své náklonnosti.

Byla to první návštěva papeže ve Srí Lance?

Ne, již pětadvacet let předtím v prosinci 1970 zde udělal zastávku papež Pavel VI. při návratu z Austrálie do Říma a slavil na letišti mši svatou. Byl jsem tehdy mladý seminarista a vzpo-

minám si, s jakou radostí přijali papeže na ostrově katolíci, a nejen oni.

Koncem roku 1995 Vám bylo svěřeno vedení nové diecéze Ratnapur, kde jste zůstal až do roku 2001.

Prosili mě, abych se ujal nové diecéze uvnitř země. Přijal jsem to. Bylo to pět velice šťastných let, i navzdory problémům, které jsou ostatně všude, především když je třeba budovat novou strukturu diecéze. Naučil jsem se sblížit se s klérem, který vykazoval v Ratnapuru určitý rozkol, i s věřícími, většinou velmi chudými lidmi. Dostal jsem se do styku nikoliv s rybáři, ale s dělníky čajových plantáží.

Kolik je v Ratnapuru katolíků?

Jen dvě procenta. Vztahy k ostatním obyvatelům, převážně buddhistům, byly dobré. Když jsem přišel jako biskup do diecéze, navštívil jsem všechny buddhistické chrámy ve městě a setkal jsem se s mnichy. Od prvního dne jsme navázali dialog a spolupráci ve všech oblastech, kde to bylo možné, například v sociální sféře. K některým z těchto mnichů jsem měl velice přátelský vztah. Dávali mi někdy i rady a nápady, když jsme stavěli nové kostely.

A přece se v Srí Lance debatovalo o zákonech, které mají zabránit přecházení z jednoho náboženství k druhému...

Jedná se o otázku, která je předmětem diskuse na národní úrovni a souvisí s dlouholetou válkou mezi (převážně hinduistickou) menšinou Tamilů a singhalešskou většinou (převážně buddhisté). Dalším důvodem jsou ne právě korektní aktivity některých křesťanských fundamentalistických sekt. Singhales-buddhistická většina se bojí menšin, Tamilů, ale i křesťanských společenství, která jsou jak u Tamilů, tak u Singhalesů. Chtějí hrát ve společnosti domi-

nantní roli, a tak se může stát, že jako reakci budou chtít kontrolovat menšiny, a ty se opět mohou cítit utiskovány. To na obecné rovině. Když jsem byl biskupem v Ratnapuru, byla situace klidná, i když i v naší oblasti byly krizové zóny – ty jsou hlavně na severovýchodě země.

V roce 2000 bylo zveřejněno prohlášení Dominus Iesus o jedinečnosti a univerzálnosti spásy v Ježíši Kristu. Nevytvořilo to problémy v dialogu s buddhisty?

Abych řekl pravdu, problém vznikl již v roce 1994, když Jan Pavel II. zveřejnil svou knihu rozhovorů s Vittorioem Messoriem *Překročit práh naděje*, ve které jsou obsaženy výroky o buddhismu. Ty vyvolaly reakci. Ta přišla ze zahraničí a v novinách se objevily zprávy, že papež napadl buddhismus. Tyto články zostřily napětí, ačkoliv málokdo knihu vůbec četl. Jeden buddhistický mnich, kterého jsem znal, napsal velký článek do největších anglických novin ve Srí Lance *Daily News*, ve kterém hájí Svatého otce. Napsal, že podle Buddhových pokynů všechna učení je třeba kriticky zkoumat, tedy i vlastní učení. A že papež má tedy právo říct, co podle jeho mínění je na buddhismu negativní. Je paradoxní, že papež byl více kritizován ze strany katolických teologů než od samotných buddhistů. Viceméně totéž se opakovalo s *Dominus Iesus*. Útoky přišly z katolické strany, nikoliv odjinud. V těchto věcech se někdy lidé nechají unést více vlastními emocemi než analýzou faktů. Dochází tak k absurdním situacím.

Když přijel Jan Pavel II. do Srí Lanky, buddhističtí vůdci se setkávají s papežem neúčastnili.

Vůdci ne, ale mnoho buddhistických věřících, a to s velkou radostí! Chtěl bych zdůraznit, že hlavní oltář, na kterém papež celebroidal na poli GalleFace, navrhl jeden buddhistický mnich a náš přítel, který od-

mítl dát se druhými instrumentalizovat.

Vraťme se k aktuálnímu tématu. Co soudíte o pokusu zavést v zemi zákony proti konverzím?

My křesťané chceme především buddhistické většině jasně a zřetelně říct, že není naším úmyslem pohřbit náboženské a kulturní tradice, se kterými se většina obyvatel Srí Lanky identifikuje. A i kdyby byl takový zákon schválen, nemuselo by to ještě dlouho mít negativní důsledky. Znamenalo by to, že Pán chce vystavit naši víru zkoušce, že se víra našeho křesťanského lidu s jeho pomocí stane silnější.

29. dubna 2004 jste byl jmenován apoštolským nunciem pro Indonésii a Východní Timor.

Přijal jsem toto poslání s velkým zájmem. Jako biskup jsem spolupracoval s nunciaturou v Colombu, ale neměl jsem specifické vzdělání, které má nuncius. Mohu říci, že to byla pro mě velice bohatá zkušenost, při které jsem se snažil být nablízku Církvi a jejím biskupům, a tak jim demonstrovat blízkost Svatého otce.

Když jste pobýval v Jakartě, zpusťovalo tsunami jihovýchod Asie.

Byl právě u mě jako host dobrý přítel vídeňský kardinál Schönborn. Když jsme se dověděli o tragédii, přerušili jsme svůj program a odjeli jsme do Banda Aceh. Byla to velice obtížná cesta, ale dostali jsme se na postižená území. Obraz, který se nám naskytl, byl strašný. Všude smrt a zničení. Dva dni jsme pracovali jako misionáři, spali v nouzových ubikacích bez tekoucí vody a bez proudu. Ale byli jsme rádi, že jsme mohli být nápomocní u katolického společenství v Banda Aceh a Nias. Zpráva, kterou vyslal evropským stanicím kardinál Schönborn, byla rozhodující pro solidaritu, kterou jsme zakusili ze

všech částí světa. Díky síti Charity a pomoci Svatého stolce podařilo se nám vybudovat solidní pomocný program pro postižené obyvatelstvo. Indonéská Charity byla ochromena a s pomocí kardinálů a arcibiskupa z Jakarty jsme tento orgán opět konsolidovali a oživilí pomocné projekty pro obnovu a výstavbu této oblasti. Vzpomínám ještě na nekonečná, ale důležitá jednání, díky kterým mohla Církve realizovat náš přínos pro pomoc postiženým.

Krátce před jmenováním nunciem jste uveřejnil v L'Osservatore Romano komentář k instrukci Redemptionis Sacramentum o některých záležitostech týkajících se Nejsvětější Eucharistie.

Napsal jsem tento článek na přání prefekta Kongregace pro bohoslužbu a svátostný řád kardinála Arinzeho. Pokládám *Redemptionis Sacramentum* za velice užitečný dokument, a proto jsem připojil svůj komentář.

Byl to takřka „prorocký“ článek, když vezmeme v úvahu úřad, jaký nyní zastáváte...

Liturgie a především její pastorační aspekty mě vždy velice zajímaly. Mnoho jsem k tomuto tématu přečetl, abych se v tomto ohledu více vzdělal. A když jsem někdy náhodou potkal tehdejšího kardinála Ratzingera, vždy jsme spolu hovořili o liturgii.

Při jaké příležitosti jste se seznámil s kardinálem Ratzingerem?

V souvislosti s případem teologa Tissy Balasuriye a jeho knihy *Marie a lidské osvobození*, která neodpovídala učení katolické církve. Několikrát jsem se s kardinálem Ratzingerem setkal a mluvili jsme o otázkách mezináboženského dialogu, ale také o otázkách liturgie. Jsem nejen horlivý čtenář jeho knih, nýbrž se také od něho osobně učím jeho lidským kvalitám. Viděl jsem v něm vždy velkého teologa a za jeho slovy jsem nikdy neviděl

Dívka se psem

Již několikrát jsem viděl asi 15letou dívku, jak se prochází se svým psem. Její tvář byla znetvořena a měla zcela zvláštní zabarvení. Nikdy jsem ji neviděl ve společnosti někoho jiného, vždy jen s její kolii. Rád bych s ní někdy promluvil, pomyslel jsem si. „Bože, umožni mi to!“

Před několika dny se to podařilo. Viděl jsem ji přicházet. „Jak se jmenuje?“ Pohlídl jsem kolii a nakonec došlo k rozhovoru. Děvče mi vyprávělo, že utrpělo před několika lety těžký úraz a její tvář už lépe opravit nejde. Je to pro ni velice těžké, skoro nikdo s ní nepromluví, izolace je někdy k nevydržení. „Na štěstí mám svého Arka a ten mi mnoho pomáhá,“ řeklo děvče. Když jsme se loučili, řekla mi: „Děkuji vám, že jste mě oslovil.“

Být odstrčený, zůstat sám a osamělý je velmi těžké a každý z nás to ví. Ale proč na to tak málo myslíme? Proč proti tomu více neděláme? Přitom Ježíš řekl: *Co jste pro druhého udělali, mně jste udělali* (srov. Mt 25,31–46). Na to bychom měli vždy myslet. Napsat si to na nějaký papír a pověsit nad postel. Kdykoliv promluvíme nebo se usmějeme na nějakého člověka, který má problémy, který je odstrčený, cítí se osamocněný, je to, jako bych to udělal pro samotného Ježíše. Není to fantastické? Mysli na to někdy!

Urs Keusch

pedanta, nýbrž především jeho osobu, která je velice blízko našemu Pánu.

V Jakartě jste byl téměř dva roky. 10. prosince 2005 jste byl jmenován sekretářem Kongregace pro bohoslužbu a svátostný řád. Bylo pro Vás nové povolání do Říma překvapením?

Benedikt XVI. mě pozval v létě na audienci do Castel Gandolfa a zeptal se mě, zda bych přijal toto jmenování. Vždy jsem se zajímal o liturgii, kterou pokládám za klíč vztahu mezi vírou a životem, protože křesťanskou víru prožíváme tak, jak slavíme liturgii. Liturgie na jedné straně aplikuje víru a na druhé straně ji živí. Bylo pro mě radostí přispět svým, třeba skromným podílem na tomto poli, které leží papeži Benediktovi velice na srdci.

Prvním Vaším veřejným vystoupením v této nové funkci byla Vaše přednáška při prezentaci knihy Uwe Michaela Langa - Obrácení k Pánu. Směřování liturgické modlitby. Předmluvu k německému vydání této knihy napsal kardinál Ratzinger.

Četl jsem tuto knihu i překrásnou předmluvu kardinála Ratzingera. Když jsem dostal pozvání, ihned jsem řekl - ano. Byla to totiž příležitost uvést pozitivní debatu v Církvi. Mnoho se mluví o účasti věřících na liturgii. Ale je tato účast skutečně větší, když celebruje kněz obrácen k lidu a nikoliv k oltáři? Neříká totiž vůbec řečeno, že účast je aktivnější, když kněz celebruje obrácen k lidu. Může se stát, že věřící se dávají odvádět. Je to opravdová účast, když dojde k velkému zmatku a kněz jde někdy až k posledním řadám, aby jim dal pozdravení pokoje? Je to opravdu ona *actuosa participatio*, jakou chtěl Koncil, nebo velké odbočení, které vůbec nepomáhá k tomu, soustředit se a vnitřně prožít základní moment mše svaté, nemluvě o tom, že někdy věřící zcela zapomenou na *Agnus Dei*. Opakuji: Kniha P. Lan-

OPRAVA LITURGICKÝCH KNIH

Kongregace pro posvátné obřady a svátostný řád posla-la biskupským konferencím sdělení, ve kterém požaduje, aby ve všech překladech Římského misálu byla konsekrační slova pro proměnění vína přeložena přesně podle latinského originálu. To znamená, že místo nově zavedeného „která se prolévá za vás a za všechny“ má být nahrazena správným překladem: „která se prolévá za vás a za mnohé“.

Ve zdůvodnění se uvádí, že po celá staletí v Římském misálu ani v misálech východních církví výraz „za všechny“ nebyl nikdy použit.

Ačkoliv Ježíš Kristus umřel za celé lidstvo, nedostává se plodů jeho výkupné oběti automaticky všem, nýbrž jen těm, kteří tuto výkupnou cenu přijímají.

Oprava všech liturgických knih má být provedena v průběhu jednoho až dvou let.

Prefekt Kongregace kardinál Arinze na závěr připomíná instrukci *Liturgiam autenticam*. Tato instrukce požaduje, aby přesnosti překladu latinských textů byla vždy dána přednost před snahou o jazykovou uhlazenost.

ga je velice užitečná provokace, počínaje předmluvou, ve které kardinál Ratzinger připomíná, že Koncil nikdy nepožadoval, aby se odbourala latina ani aby se revolucionalizoval směr liturgické modlitby.

Vaše interview v časopise La Croix pod titulem - Liturgická reforma II. vatikánského koncilu se nikdy nerozběhla - vyvolala citelné emoce. Můžete vysvětlit svůj názor na liturgickou reformu po II. vatikánském koncilu?

Tato slova byla vyňata ze souvislosti. Není pravda, že odsuzuji všechno, co přišlo po II. vatikánském koncilu. Řekl jsem spíše, že výsledek, který se od reformy očekával, se nedostavil. Ptáme se, zda liturgický život, účast věřících na mších svatých, je větší a lepší než v padesátých letech.

Je možno kritizovat okolnost, že účast věřících na mši byla spíše pasivní a věřící praktikovali spíše osobní zbožnost. Ale mají dnes věřící osobní účast duchovně výše postavenou? Došlo skutečně k tomu, že mnozí, kteří se od Církve vzdělili, jsou přitahováni novými liturgiemi k tomu, aby stáli před našimi kostely a prosili o vpuštění? Nebo je tomu spíše tak, že se mnozí vzdalují a kostely se vyprazdňují? O jaké reformě je tedy řeč?

Je to vina sekularizace...

Jistě, ale situace je výsledek a způsob toho, jak se dnes zachází s liturgií, lépe řečeno - jak špatně se s liturgií naložilo. Podle mého názoru se svatostvatá očekávání Koncilu, že budeme mít lépe pochopenou a následně duchovně plodněj-

ší liturgii, nenaplnila. Je třeba tedy teprve velmi mnoho udělat, aby se kostely opět naplnily věřícími, kteří pocítují, jak se jich při liturgii skutečně dotýká Pán. V sekularizovaném světě jsme se proti tomu nepokusili pozvednout lidská srdce k velikosti našeho Pána, nýbrž jsme snížili božská tajemství na banální úroveň.

Když jste byl jmenován sekretářem Kongregace pro bohoslužbu, psal tisk, že máte dobré vztahy k lefebviánskému světu. Souhlasí to?

Mons. Marcela Lefebvra jsem sám nepoznal už proto, že patřím do jiné epochy. Měl jsem sice kontakty s některými jeho učedníky, ale rozhodně nepatřím k fanouškům lefebviánů. Oni bohužel nejsou v plné jednotě se Svatým stolcem, ale to, co někdy říkají o liturgii, je velice rozumné. A proto jsou také hrotem, který nás nutí přemýšlet o tom, co děláme. To neznamená, že mohu být označován za přítele nebo přívržence lefebviánů. Sdílím některé body *no globals* sociální spravedlnosti, ale proto ještě zdaleka nejsem jejich přívržencem. Na druhé straně tridentská mše není soukromým majetkem lefebviánů. Ona je pokladem Církve, nás všech. Jak řekl papež minulý rok v římské kurii, není II. vatikánský koncil žádný zlom, nýbrž obnova kontinuity. Minulost nikdo nezavrhne. Na ní rosteme.

Znamená to, že tzv. mše Pia V. opravdu nikdy nebyla zrušena?

Skutečnost, že před nedávnem byla v Bordeaux zřízena společnost apoštolského práva, která především používá předkoncilní liturgické knihy (je tím míněn Institut Dobrého pastýře, ke kterému náleží někteří bývalí lefebviáni), znamená zcela jednoznačně, že mši svatého Pia V. nelze pokládat za zrušenou novým misálem Pavla VI.

Z 30giorni 9/2006 přeložil -lš- (kráceno)

Arcibiskup Albert Malcolm Ranjith (uprostřed)

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

nejvíce přiblížit a nejdokonaleji připodobnit jen Immaculata, nejsvětější dcera Boha Otce.

Ačkoliv přišla na svět jako dokonale čistá, svatá a neposkvrněná a ani na okamžik nebyla podrobena hříchu, nezůstala ani v nejmenším ušetřena právě toho údělu, který člověka postihl pro jeho hřích. Ona vzala na sebe dobrovolně a v úplné odevzdanosti Bohu nejen všechno pozemské strádání „vyhnaných dětí Evy“, ale přijala i nehlubší osobní a intimní účast na utrpení a umučení svého Syna. Ona ze všech Ježíšových učedníků nejdůsledněji a nejdokonaleji vzala na sebe jeho kříž a následovala ho. O jejím duchovním mučednictví nemáme dostatečnou představu. Čím je Maria dokonalejší, nevinnější a něžnější, čím více je milující a otevřená lásce, čím nespravedlivější je, aby trpěla ta, která je neposkvrněná, tím citlivější a vnímavější než kdokoliv z lidí je pro každou křivdu, pro každou nezaslouženou bolest. Její spoluvýkupné utrpení je navíc o to větší a o to drahocennější, že je to utrpení nejpokornější, utrpení dokonale skryté, utrpení ustavičně znovu a znovu s láskou přijímané. Její vyznání - „Ať se mi stane podle tvého slova“ zůstalo po celý život její nejvíce opakovanou ustavičnou modlitbou.

Skutečnost, že si ji Boží Syn bere s sebou na Kalvárii, již sama o sobě nejvýmluvněji dokládá, že je v tomto svém dokonalém připodobnění od svého Syna neoddelitelná, že je nerozlučně spjata s celou jeho cestou z Otcova lůna až k jeho návratu do Otcovy slávy. Boží Syn ji ustavičně chce mít po svém boku, protože tak jako skrze ni přijal všechno své lidství, nezbytné pro jeho pozemskou pouť a dokonalou oběť Otci, tak také skrze ni předává lidskému pokolení všechno ovoce svého vykoupění, tedy všechny milosti. Ustanovil a daroval nám Eucharistii jako viditelný pramen všech milostí a Marii vyvolil, aby byla jako spásné

potrubí, skrze které nám všechny tyto milosti plynou. Obávám se, že by Maria mohla být nějakou překážkou nebo zástavou pro tento proud milostí, na kterých se tak nesmírně a tak aktivně sama podílela, které doslova spoluvytrpěla, je více než nepodstatněné.

Často slyšíme rčení - „Duch vane, kam chce“, ale někteří si tento apoštolův výrok vykládají poněkud oportunisticky. Duch zajisté vane, kam chce, ale to neznamená, že bychom se neměli velice pečlivě starat, kam vane, a prostě jen spoléhali, že si nás najde, kdekoli si to sami zamane. Jestliže jednou Duch zavane, musíme jít za jeho dechem. Že většinou vane zcela jinak, než si to představujeme my, ukázal na své vyvolené Snoubence, když ji vystavil ohrožení v postavení svobodné matky, když jí dal nacházet bezprostředně před porodem jen zavřené betlémské domy a poslal ji, aby porodila ve stáji. Vyhnan ji do ciziny a pak ji usadil v pohrdaném Kocourkově. Neušetřil ji mnoha zklamání a nepřijemných, nepochopitelných a tvrdých překvapení a nakonec ji přivedl na Kalvárii, aby byla se svým nejvinnavějším a nejcitlivějším srdcem účastna nejstrašnější podívané. Nejsvětější trpěla s Nejsvětějším, aby zajistila milosti pro největší hříšníky. Mnoho matek na světě trpělo a trpí, ale žádná jiná matka není schopná takového utrpení, jakému byla vystavena a jaké dobrovolně přijala Maria, protože žádná není tak čistá, tak milující a tak bolestí zranitelná.

Tuto Ježíšovu společnici v utrpení, tuto jeho Spoluvykupitelku, cestu Ducha Svatého, nemůžeme vynechat ani obcházet. Mimo ni jejího Syna a Spasitele nenajdeme. Ona nijak nesnižuje Ježíšovo prostřednictví, naopak, skrze ni toto jeho prostřednictví nejvíce vyniká: To ona nám dala z Otcovy vůle Toho, který je více než Prostředník milosti a odpuštění. Ona nám dala To-

ho, který sám je Milost a Odpuštění. V průběhu dějin se objevily různé bludné proudy, které oslabovaly úctu k Ježíši Kristu, a Ježíš nejednou sám na to reagoval ve svých zjeveních svým vyvoleným duším. Ještě nikdy se však nestalo, že by si stěžoval na to, že se cítí zkrácen od ctitelů své Matky. Naopak. Konkrétně u velké mexické mystičky služebnice Boží Conchity Armidy vystupuje sám jako velký ctitel své Matky, objasňuje její spoluvykupitelský podíl na díle spásy a odhaluje dosud zcela skrytá tajemství o jejím nevýslovném utrpení osamocení a noci víry, kterou prožívala od jeho nanebevstoupení až do své smrti.

Že se pokoncilní období nestalo obdobím duchovního rozkvětu, souvisí nesporně s tím, že ho poznamenal úpadek mariánské úcty. Na samotném Koncilu nechybělo těch, kteří usilovali o oslabení mariánské akcentu a viděli v tom projev vstřícnosti vůči odloučeným společenstvím. Může taková opatrnost opravdu posloužit sblížení? Není to podobná situace, jako bychom chtěli někoho, kdo trpí anorexií, vyléčit tím, že si před ním budeme dávat pozor, abychom ho neprovokovali zmínkou o jídle? Čeho jsme svědky v posledních desetiletích? Nakonec nejvíce poklesla úcta k Božímu Synu i k Eucharistii právě tam, kde nejvíce poklesla úcta k jeho Matce. Tam, kde věřící ztratili ze zorného úhlu nejvznešenější Ženu, tam se také začaly ženy cítit pojednou odstrčeny a rozbujel fanatický feminismus.

V Don Boskově vidění o dvou záchranných sloupech uprostřed rozbouřeného moře se zjevuje zcela jasně, v čem je naše jistota a záchrana: V Eucharistii a v Marii. Bouře a útoky, které tehdy viděl turínský světec, nemůžeme redukovat pouze na otevřené nepřátelství a útoky vůči Církvi, ale jsou to všechny formy šíření ďáblova panství. Evropa se proto vzdaluje nejen v proklamacích, ale především v životní praxi od křesťanských koře-

nů, protože mnoho křesťanů se už před staletími odpoutalo od hlavních opěrných sloupů, od své záchrany. Tato opovázlivost našla svůj počátek v reformaci. Tragédie západního rozkolu není jen v samotném porušení jednoty či v teologických rozdílech. Zájmem Nepřítele, který se opírá i v tom, že i on vane, kam chce, bylo vždy připravit Boží děti o Boží mízu milosti, zastavit, doslova ucpat její přívod. Jestliže nám Bůh jednou ukázal, jaké jsou prameny a cesty, jimiž nám chce udělovat své milosti, my si nemůžeme vymýšlet, zda je přijmeme, nebo ne. To přece vůbec není lhotejné, jestli se už několik staletí pro více než půl Evropy a Ameriky slaví nebo neslaví mše svatá, jestliže se více než půl Evropy a Ameriky k Matce Spasitele a Prostředníci všech milostí točí čelem nebo zády.

Mezi mnoha důvody připoeme si alespoň dva, proč obzvláště naléhavě potřebujeme trvale nebeskou Matku: „Nebudete-li jako maličci, jistě nevejdete do Božího království.“ Je jen jedna bezpečná cesta, jak být opravdu maličkým: maličký je ten, kdo zůstává u své maminky. Dnešní kultura vede matky, aby se zbavovaly maličkových, a děti, aby se odpoutaly od svých matek, aby se co nejdříve vymanily z jejich vlivu a co nejrychleji se uschopnily k hříhům dospělosti. Kdo jiný než Maria, Matka Života, nás nejučinněji ochrání proti infekci této smrtící antimateršské kultury. S tím souvisí i druhý důvod: Ohrožuje nás jakási „kolektivizace“ zbožnosti, ze které se vytrácí bezprostřední osobní vztah k Bohu. Nikdo nemá autentičtější, opravdu osobní a důvěrný vztah k trojjedinému Bohu než Dcera Boha Otce, Matka Boha Syna a Snoubenka Ducha Svatého. Koho vede Maria, toho nejlépe učí důvěrnému osobnímu vztahu k Bohu Otci, Synu i Duchu Svatému. V tomto výčtu bychom mohli dlouho pokračovat. Svátý Bernard věděl, co říká: De Maria numquam satis.

-red-

Výzvy fatimského poselství (83)

A tak i všechno ostatní poslouchá zákon, který mu Bůh určil, a ještě nikoho nenapadlo říci, že je to monotónní a že si proto toho nevíš; vždyť to potřebujeme pro život! O to více máme ve svém duchovním životě zapotřebí stále opakovat tytéž modlitby, tytéž úkony víry, naděje a lásky, abychom měli život, neboť náš život je stálou účastí na Božím životě.

Když učedníci prosili Ježíše Krista, aby je naučil modlit se, naučil je, jak jsme viděli předtím, krásnou modlitbu Otčenáš, a to slovy: *Když se modlíte, říkejte: „Otče...“* (Lk 11,2). Pán nám přikázal, abychom se takto modlili, a přitom nám neřekl, abychom po uplynutí určitého počtu let hledali novou formu modlitby, protože tato by zestárla a stala by se monotónní.

Když se setkají zamilovaní, stráví spolu celé hodiny opakováním jediné věty: „Miluji tě!“ To, co chybí těm, kteří považují modlitbu růžence za monotónní, je *lásky*. A všechno, co není učiněno z lásky, nemá cenu. Katechismus nám proto říká, že desatero Božích přikázání je uzavřeno v jednom jediném, totiž v přikázání milovat Boha nade všechno a bližního jako sám sebe.

Ti, co se denně modlí svůj růženec, jsou jako děti, jež si každý den vyhradí určité chvíle na to, aby zašly ke svému otci, dělaly mu společnost, projevíly mu svou vděčnost, nabídky mu své služby, přijaly jeho rady a jeho požehnání. Je to vzájemná výměna a opětování lásky: lásky otce k dítěti a dítěte k otci; je to vzájemné obdarování.

35.

KONTEMPLACE RADOSTNÝCH TAJEMSTVÍ

Poté, co jsme viděli, jak modlitba posvátného růžence je modlitbou, kterou Bůh nejvíce doporučuje obecně všem skrze magisterium Církve a prostřednictvím

poselství, jež nám poslal skrze Pannu Marii, všimněme si nyní tajemství našeho vykoupění, která nám tato modlitba připomíná a nabízí kontemplotovat v každém desátku.

Pro větší část křesťanů, kteří žijí obklopeni zkaženou atmosférou světa, je takřka zbytečné hovořit o rozjímavé modlitbě. Proto se jim doporučuje ústní modlitba, společná a osobní: liturgická modlitba mše svaté a recitování růžence.

V posvátném růženci nalezneme celé bohatství Božích pravd, nebo lépe – Božího zjevení lidem: od tajemství Nejsvětější Trojice, které nám Bůh zjevil při zvěstování sv. archanděla Gabriela Panně Marii, až po tajemství Slova, které se stalo člověkem, tajemství jeho života, utrpení, smrti, zmrtvýchvstání a nanebevstoupení, kdy zůstává Ježíš živý jak po Otcově pravici, tak ve své Církvi, ve

svátostech, ve svatostánku, kde se uchovávají konsekrované hostie, a v bratřích a sestřích, kteří s námi vytvářejí jeho mystické Tělo, jehož jsme všichni živými a činnými údy.

Toto je víra, kterou čerpáme z modlitby, a je to modlitba, jež v nás udržuje a rozmnožuje víru. Když procházíme *růžencovými tajemstvími*, získáváme světlo pravdy a sílu milosti, abychom dobře přijali Kristovo vykupitelské dílo a spolupracovali na něm.

První tajemství:

Zvěstování Panně Marii

V prvním desátku si připomínáme zvěstování sv. archanděla Gabriela Panně Marii: *Anděl Gabriel byl poslán od Boha do galilejského města, které se jmenuje Nazaret, k panně (...) a ta panna se jmenovala Maria. Anděl k ní vešel a řekl: „Buď zdráva, milostiplná! Pán s tebou!“* Když to slyšela, ulekla se a uvažovala, co má

ten pozdrav znamenat. *Anděl jí řekl: „Neboj se, Maria, neboť jsi nalezla milost u Boha. Počneš a porodíš syna a dáš mu jméno Ježíš. Bude veliký a bude nazván Synem Nejvyššího. Pán Bůh mu dá trůn jeho předka Davida, bude královat nad Jakobovým rodem navěky a jeho království nebude mít konce.“* *Maria řekla andělovi: „Jak se to stane? Vždyť muže nepoznávám!“* *Anděl jí odpověděl: „Duch Svätý sestoupí na tebe a moc Nejvyššího tě zastíní! Proto také dítě bude nazváno sväté, Syn Boží“* (Lk 1,26-35).

V tomto posvátném textu nám Bůh zjevuje, jak se skutečně vtělení věčného Slova; dává nám poznat tajemství Nejsvětější Trojice, neboli tajemství jediného Boha ve třech odlišných osobách: *Duch Svätý sestoupí na tebe a moc Nejvyššího tě zastíní! Proto také dítě bude nazváno sväté, Syn Boží.*

Ave Maria!

(Pokračování)

Přeložil P. Štěpán M. Filip OP

TELEVIZE NOE

■ Vysílání denně 8.00 - 12.00 a 18.00 - 24.00

■ Denně: 8.00; 18.00; 21.35 - Dnešek v kalendáři

■ 11.45; 18.45 - Pohádka ■ Po-Pá: 11.55; 20.00 - Z pokladů duše

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

Změna programu vyhrazena. Vysvětlivky: d = dokument, k = koncert, f = film

Ne 10. 12.: 8.02, 11.55, 18.02, 20.00 Z pokladů duše 8.05 Rozhlasové městečko 8.35 Na koberečku 8.50 Videoklipy pro děti od Mikuláše 9.05 Přání 9.20 Mistře, kde bydlíš? O setkání mládeže s Janem Pavlem II. v Paříži (d) 9.50 Pro vita mundi 10.30 Mše svatá 12.00 Modlitba Anděl Páně z Vatikánu 18.05 Film pro děti (f) 19.35 Cesty za poznáním 20.05 Octava dies 20.35 Noemova pošta - živě 22.05 Čteme s křesť. periodik 22.15 Mezi nebem a zemí 22.55 Misijní magazín.

Po 11. 12.: 8.05, 20.55 Božie děti - U nás je advent Filipovka 8.35, 21.45 Na koberečku 8.55 Klip 9.00, 22.00 Noční univerzita 10.00, 19.00 Havana, Cheopsova pyramida, Sintra 10.30 Octava dies 11.00, 18.05 Pro vita mundi 11.40 Klip vhodný pro děti 19.30 Po cestách sv. Pavla (2) (d) 20.05 Mezi nebem a zemí (6) 20.45 Čteme z křesť. periodik 21.25 Cesta domů (d) 23.00 Záznam z koncertu k výročí založení Ostravské univerzity.

Út 12. 12.: 8.05 Rozhlasové městečko 8.35, 19.30 Lumen 2000 (d) 9.00, 18.30 Čteme z křesť. periodik 9.15, 19.00, 23.30 Havana, Cheopsova pyramida, Sintra 9.45, 21.30 Přírodní záznaky Evropy - Nejkrásnější místa Evropy (d) 10.45 Atlas Charity (d) 10.55 Poltón klub 18.05 Dětská televize 18.40, 21.20 Klip 20.05 Bez hábitu aneb magazín o rádech a komunitách - sa-

lesiánky 21.05 Přání 22.30 Octava dies 23.00 Po cestách sv. Pavla (2) (d).

St 13. 12.: 8.05 Havana, Cheopsova pyramida, Sintra 8.35 Klip 8.40, 21.35 Atlas Charity (d) 8.50 Dětská televize 9.20 Božie děti - U nás je advent Filipovka (d) 9.50 Mezi nebem a zemí (6) 10.30, 22.55 Generální audience papeže Benedikta XVI. 18.05, 21.40 Tábornický oddíl BVÚ 18.15 Po cestách sv. Pavla (3) (d) 19.00 Klip 19.05 Přání 19.20 Noemova pošta 20.05 Poltón klub (14) 21.05 A léta letí k andělům 21.35 Atlas Charity 21.55 Noční univerzita.

Čt 14. 12.: 8.05 A léta letí k andělům 8.30 Dětská televize (d) 9.00 Noční univerzita 10.00 Poltón klub 10.55 Tábornický oddíl BVÚ 11.10 Atlas Charity (d) 11.15, 19.00 Havana, Cheopsova pyramida, Sintra 18.05 Přání 18.15 Rozhlasové městečko 19.30 Božie děti - U nás je advent Filipovka (d) 20.05, 23.20 Lumen 2000 (d) 20.35 Pro vita mundi 21.15 Octava dies 21.50 Po cestách sv. Pavla (3) (d) 22.20 Přírodní záznaky Evropy - Nejkrásnější místa Evropy (d) 23.20 Noemova pošta.

Pá 15. 12.: 8.05, 22.30 Po cestách sv. Pavla (3) (d) 8.30 Lumen 2000 (d) 9.05 Klip 9.10, 21.30 Bez hábitu aneb magazín o rádech a komunitách - salesiánky 10.10 Noemova pošta 10.55, 21.15 Atlas Charity (d) 11.00 Přání 11.15

Božie děti - U nás je advent Filipovka (d) 18.05, 20.45 A léta letí k andělům 18.35 Tábornický oddíl BVÚ 19.00 Přímý přenos adventního koncertu z kostela sv. Václava v Ostravě - Kolegium Marianum 20.15 Havana, Cheopsova pyramida, Sintra 23.00 Noční univerzita.

So 16. 12.: 8.02, 11.55, 20.00 Z dětské duše 8.05 Tábornický oddíl BVÚ 8.20, 19.00 Palác Knossos, Tozeur, Chella 8.50 Čteme z křesť. periodik 9.00 Film pro děti 10.30 Mezi nebem a zemí (6) 11.10 Atlas Charity 11.15 Lumen 2000 18.02 Přání 18.15 Rozhlasové městečko 19.30 Film z filmového festivalu Kafka 2006 (d) 20.05 Přírodní záznaky Evropy - Podzemní krásy Evropy (d) 21.05 Klip 21.10 Na koberečku (d) 21.25 A léta letí k andělům 21.55 Poltón klub (14) 22.50 Noční univerzita.

Ne 17. 12.: 8.02, 11.55, 18.02, 20.00 Z pokladů duše 8.05 Rozhlasové městečko 8.35 Na koberečku 8.50 Tábornický oddíl BVÚ 9.05 Přání 9.20 A léta letí k andělům 9.50 Pro vita mundi 10.30 Mše svatá 12.00 Modlitba Anděl Páně z Vatikánu 18.05 Zloděj z Bagdádu 8.35 Palác Knossos, Tozeur, Chella 20.05 Octava dies 20.35 Prajzáci ...aneb tam, kde kule letají 22.05 Čteme z křesť. periodik 22.15 Mezi nebem a zemí 22.55 Bez hábitu aneb magazín o rádech a komunitách - salesiánky.

Poselství Královny míru

I dnes vás zvu - modlete se, modlete se, modlete se. Děti moje, když se modlíte, jste blízko Bohu a On vám dává touhu po věčnosti. Toto je čas, kdy můžete mluvit víc o Bohu a dělat víc pro Boha. Proto se nevzpírejte, ale dovolte, děti moje, aby On vás vedl a změnil a aby vešel do vašeho života. Nezapomeňte, že jste poutníci na cestě k věčnosti. Proto, děti moje, dovolte, aby vás Bůh vedl jako pastýř svoje stádo. Děkuji vám, že jste přijaly mou výzvu.

Medžugorje, 25. 11. 2006

IZRAEL - odlet z Prahy - týdenní okruh v Izraeli, kvalitní hotel s polopenzí, klima bus - 29. 1.-5. 2., 12 590 Kč!!! ● **THAJSKO** - poznávací okruh včetně pobytu na korálovém ostrově Koh Chang - 2. 3.-14. 3., 35 990 Kč ● **IZRAEL** - odlet z Prahy - týdenní okruh v Izraeli, kvalitní hotel s polopenzí, klima bus - 8. 3.-15. 3., 13 990 Kč ● **MEXIKO - GUADALUPE** + okruh + pobyt - památky indiánských kultur + koupání v Pacifiku - 19. 3.-31. 3., 35 990 Kč! ● **ČINA** - (NOVINKA!) - velký okruh - Peking, Čínská zeď, Xian, Šanghaj aj. - 11. 4.-26. 4., 56 990 Kč ● **IZRAEL - SINAJ** - odlet z Prahy - týdenní okruh v Izraeli s výjezdem na Sinaj na Mojžíšovu horu - 7. 5.-17. 5., 15 590 Kč ● **USA - národní parky** + velkoměsta - Kalifornie, Nevada, Arizona, Utah - 25. 5.-9. 6., 55 990 Kč ● **KOSTARIKA - PANAMA** - připravujeme na červnu.
Přihlášky a informace: **CK AVETOUR** - Jiří Chválek, Novoměstská 205, 518 01 Dobruška, tel./fax: 494 623 929, 494 377 654, 602 441 670, e-mail: info@avetour.cz; www.avetour.cz.

Centrum pro rodinný život v Olomouci zve srdečně rodiny na **zimní pobyt pro rodiče a děti aneb Jak křesťansky prožít příchod Nového roku**. Termín: **27. 12. 2006 - 2. 1. 2007**. Místo konání: Slovensko - Vysoké Tatry, Tatranská Lesná, rekreační středisko - DĚTSKÝ RÁJ.
Nabídka programu pro rodiče i děti: **Rekreační** - sport a sněžné hrátky všeho druhu, túry, vycházky, koupání v termálech, zábavný a tvořivý program pro děti i dospělé. ● **Duchovní** - ranní a večerní modlitba, dětská mše sv., možnost svátosti smíření a rozhovorů s knězem, silvestrovská bohoslužba. ● Na pobytu bude přítomen kněz.
Cena: dospělí a děti nad 10 let: 2940 Kč; děti 3-10 let: 2520 Kč (plná penze + ubytování); dospělí a děti nad 10 let: 2640 Kč; děti 3-10 let: 2280 Kč (polopenze + ubytování); děti do 3 let: zdarma (bez nároku na lůžko a stravu).
Informace a přihlášky: Centrum pro rodinný život, Biskupské nám. 2, 772 00 Olomouc; tel.: 587 405 250, e-mail: rodina@arcibol.cz; přihláška též na www.rodinnyzivot.cz.

V Obecním vlastivědném muzeu ve Švábenicích u Vyškova je od 9. do 31. prosince 2006 každou sobotu, neděli a svátky a pak od 1. do 28. ledna 2007 jen v neděli otevřena **výstava betlémů českých, moravských a evropských národů s názvem VESELÉ VÁNOČNÍ HODY**. Zhlédnete 380 betlémů ze sbírky člena „Českého sdružení přátel betlémů“ pana Libora Pištělky ze Švábenic. Otevřeno je vždy od 14 do 17 hodin. Vstupné dobrovolné. Všichni jste srdečně zváni.

PŘEDSTAVENÍ NOVÝCH KNIH

MONS. JOSEFA HRDLÍČKY, BISKUPA OLOMOUCKÉHO

KDY: v úterý 12. prosince 2006 v 17 hodin

KDE: Olomouc, Knihkupectví Velehrad, Wurmova 6, 1. patro.

Představeny budou knihy **VYPŘAVĚJ MI O JEŽÍŠI** (Biblická čítanka pro katecheze v rodinách) a **PROBUĎ SE, CITERO A HARFO** (Úvahy a meditace nad žalmi).

Dominikánský klášter v Olomouci srdečně zve na pokračování cyklu přednášek **NEPRÁVEM OPOMÍJENÍ LITERÁTI**, které přednese PhDr. Tomáš MAZÁČ.
Další přednáška na téma **BÁSNÍK KLEMENT BOCHOŘÁK** proběhne v úterý 19. prosince 2006 v přednáškovém sále kláštera (vchod ze Slovenské ulice 14) vždy od 19.30 hod.

Liturgická čtení

Neděle 10. 12. - 2. neděle adventní

1. čt.: Bar 5,1-9
Ž 126(125),1-2ab.2cd-3.4-5.6
Odp.: 3 (Hospodin s námi udělal velkou věc, naplnila nás radost.)
2. čt.: Flp 1,4-6.8-11
Ev.: Lk 3,1-6
Slovo na den: Každé údolí at' je zaspáno.

Odp.: 1a (Veleb, duše má, Hospodina!)
Ev.: Mt 11,28-30
Slovo na den: Břemeno netíží.

Čtvrtek 14. 12. - památka sv. Jana od Kříže

1. čt.: Iz 41,13-20
Ž 145(144),1+9.10-11.12-13ab
Odp.: 8 (Milosrdný a milostivý je Hospodin, shovívavý a plný lásky.)
Ev.: Mt 11,11-15
Slovo na den: Trpí násilí.

Pondělí 11. 12. - nez. pam. sv. Damasa I.

1. čt.: Iz 35,1-10
Ž 85(84),9ab+10.11-12.13-14
Odp.: srov. Iz 35,4d (Hle, Bůh nás přijde a spasí nás.)
Ev.: Lk 5,17-26
Slovo na den: Snažili se vnést ho dovnitř.

Pátek 15. 12. - ferie

1. čt.: Iz 48,17-19
Ž 1,1-2.3.4+6
Odp.: srov. Jan 8,12 (Kdo tě, Pane, následuje, bude mít světlo života.)
Ev.: Mt 11,16-19
Slovo na den: Moudrost se ospravedlní svými skutky.

Úterý 12. 12. - nez. pam. P. Marie Guadalupské

1. čt.: Iz 40,1-11
Ž 96(95),1-2.3+10ac.11-13ab.13cd
Odp.: srov. Iz 40,9-10 (Hle, náš Bůh přijde s mocí.)
Ev.: Mt 18,12-14
Slovo na den: Tu, která se zatoulala.

Sobota 16. 12. - ferie

1. čt.: Sir 48,1-4.9-11
Ž 80(79),2ac+3b.15-16.18-19
Odp.: 4 (Bože náš, obnov nás, rozjasni svou tvář, a budeme spaseni.)
Ev.: Mt 17,10-13
Slovo na den: Udělali s ním, co se jim zlíbilo.

Středa 13. 12. - památka sv. Lucie

1. čt.: Iz 40,25-31
Ž 103(102),1-2.3-4.8+10

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE 10. 12.	PO 11. 12.	ÚT 12. 12.	ST 13. 12.	ČT 14. 12.	PÁ 15. 12.	SO 16. 12.
Antifona	1028	1044	1060	1734	1504	1512	1708
Žalm	783	783	786	783	786	783	786
Ranní chvály:							
Hymnus	1029	1045	1061	1734	1504	1512	1515
Antifony	1030	1046	1062	1076	1504	1513	1516
Žalmy	1030	1046	1062	1076	813	813	813
Kr. čtení a zpěv	1033	1049	1065	1735	1505	1513	1516
Antifona k Zach. kantiku	714	1049	1065	1735	1505	1513	1517
Prosby	1033	1049	1065	1724	1505	1655	1711
Záv. modlitba	714	1050	1065	1500	1506	1514	1517
Modlitba během dne:							
Hymnus	1034	1050	1066	1081	792	1112	1127
Antifony	1035	1051	1066	1081	1506	1113	1128
Žalmy	1035	1051	1067	1081	1097	1113	1128
Krátké čtení	1037	1054	1069	1084	1506	1115	1130
Záv. modlitba	714	1054	1069	1084	1506	1116	1131
Nešpory:							
Hymnus	1024	1039	1055	1071	1736	1507	1132
Antifony	1025	1040	1056	1071	1086	1508	1133
Žalmy	1025	1040	1057	1072	1087	1508	1661
Kr. čtení a zpěv	1027	1043	1059	1074	1737	1510	1135
Ant. ke kant. P. M.	714	715	1059	1074	1737	1510	715
Prosby	1028	1043	1059	1074	1731	1510	1664
Záv. modlitba	714	714	1060	1075	1500	1506	716
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1238

NOVINKY

VYPRÁVĚJ MI O JEŽÍŠI

(Biblická čítanka pro katecheze v rodinách)

Katecheze Josef Hrdlička -

Ilustrace Zdirad J. K. Čech

„Jazyk víry se učí u domácího krbu, kde tato víra roste a sílí prostřednictvím modlitby a křesťanské praxe,“ připomínal Svatý otec Benedikt XVI. na setkání rodin ve Valencii. Smyslu právě tohoto požadavku odpovídá dílo biskupa Josefa Hrdličky, postavené na slovu Písma svatého. V desítkách kapitol, doprovázených poetickými barevnými ilustracemi Z. Čecha, jsou biblickým stylem převyprávěny četné příběhy Starého zákona a evangelií a z nich pak vyrůstají laskavá, moudrá zamyšlení pro každodenní krůček na cestě k Božímu království, neboť „Boží slovo má denně probouzet, osvobozovat, inspirovat, těšit, ale i naléhavě burcovat“. Závěrečné verše jednotlivých kapitol, poučení o starozákonních předobrazech, ba i samotné pokyny k vedení katecheze v rodině naplňují autorův náročný záměr duchovně obdařit každého z rodiny bez ohledu na věk a věroučnou vyspělost. Úvodní slovo ke knize napsal arcibiskup Jan Graubner.

Váz., 160x236 mm, 200 stran, 249 Kč

vá právě prožívala (ztráta zaměstnání, zdravotní problémy, hledání duchovního povolání). Kniha je svědectvím pevného, nekompromisního a přitom krásného duchovního vedení, jež nese své dobré ovoce. Citované biblické úryvky a černobílé fotografie jsou vhodným doplňkem poutavého svědectví.

Brož., 121x196 mm, 176 stran, 125 Kč

ŘEČ PŘÍRODY

P. Stanislav Weigel

Meditativní obrazy s motivy přírody, doprovázené krátkými podnětnými texty k rozjímání. Vydáno v souboru na samostatných kartách, což umožňuje konkrétní motiv vyjmout a dát si ho na význačné místo k možné meditaci či darovat.

Volné listy, 105x202 mm, 102 strany, 180 Kč

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

PROBUŠ SE, CITERO A HARFO

(Úvahy a meditace nad žalmi)

Josef Hrdlička

Meditace nad vybranými žalmy, se kterými se můžeme setkávat v denní modlitbě církve. Text ožívují inspirující obrazy, poskytnuté Metropolitní kapitulou u Sv. Václava v Olomouci. Vytiskeno na křídovém papíře.

Karmelitánské nakladatelství, váz., 140x140 mm, 64 stran, 119 Kč

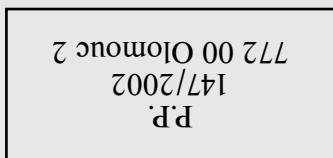
LISTY BOŽSKÉ ÚTĚCHY KRVÍ PODEPSANÉ

Kateřina Lenka Tetivová

Výběr z korespondence mezi autorkou knihy a P. Ladislavem Kubičkem, doprovázený vzpomínkami na setkání v letech 1996–2001 na pozadí kritického životního období, které K. Tetivo-

Milí čtenáři týdeníku Světlo, upozorňujeme, že čísla 51 a 52 vyjdou jako vánoční dvojčíslo za cenu 18 Kč (24 Sk).

Objednávky knih - tel. 587 405 431 ● Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803 ● Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz (prodejna otevřena i v sobotu 9. a 16. prosince od 7.30 do 12.00 hod.) Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

D + 1

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci, Černochova 7 - IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Josef Vlček, PhDr. Lubomír Štula. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č.j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako povolení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznámená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; http://www.maticecm.cz/svetlo; objednávky týdeníku a knih, inzere: knihy@maticecm.cz). Registrací značka MK CR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137/741 83 83; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č.j. 335-OPC zo dne 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugerorje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.